

NIEUWE AVONTUREN

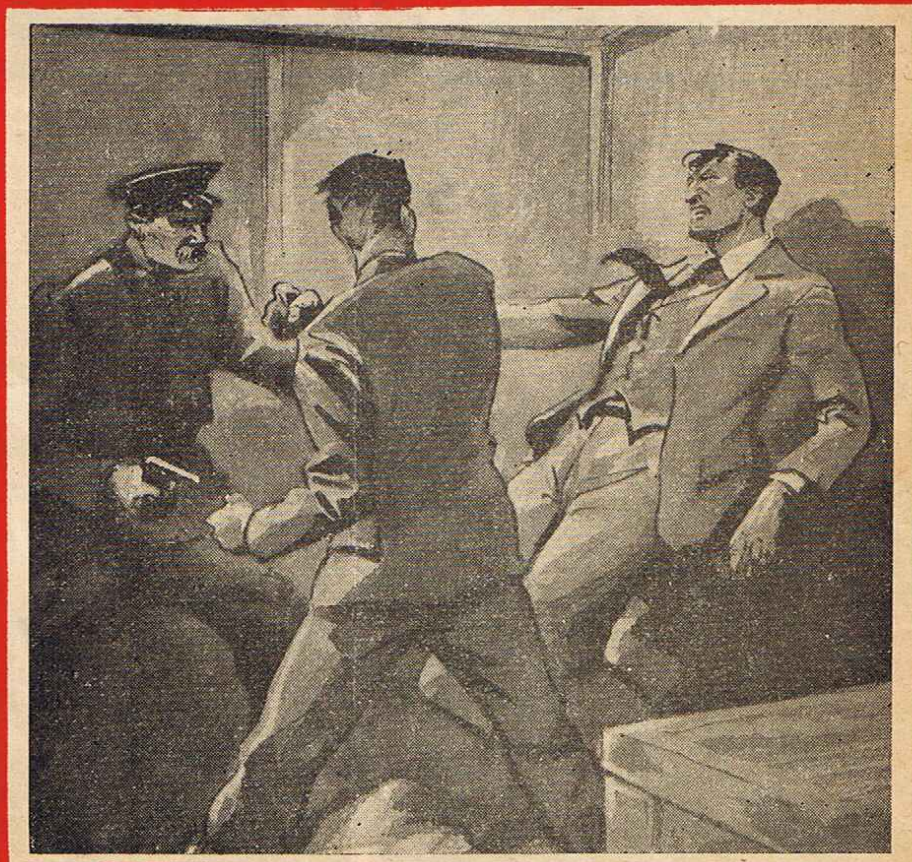
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN AVONTUUR IN DE PRAIRIE-EXPRESSE

N° 2248

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een avontuur in de Prairie-Expresse

HOOFDSTUK I

OP WEG NAAR NEW YORK

Raffles en zijn beide metgezellen, Charles Brand en James Henderson waren reeds sedert de gehele namiddag bezig met het maken van voorbereidselen voor de terugreis van El Pazo, dat het schouwtoneel was geweest van zovele sensaties en zoveel gevaarlijke avonturen, naar New York, waarheen zij de Spoorwegkoning Olaf Kaldrup en zijn blonde dochter Sigrïd zouden vergezellen.

Het moet aanstonds gezegd worden dat vooral Brand en Raffles zich op dat tijdstip in een humeur bevonden, hetwelk niet tot het rooskleurigste behoorde.

Dat behoeft ook geen verwondering te baren, want diezelfde ochtend had Raffles de treurige en beschamende ontdekking gedaan, dat hij een van die weinige domheden had uitgehaald, die zelfs in het leven van de bekwaamste, schranderste man nu en dan kunnen voortkomen, en die in staat kunnen zijn,

het slimst bedachte plan in duigen te doen vallen. Zulk een dwaasheid is als het ware de steek, die een knappe huisvrouw wel eens laat vallen bij het breien van een kous, waardoor haar werk dreigt te bederven.

Blanca Kirilef had weten te ontvluchten.

Wie nauwkeurig zou willen weten, en goed begrijpen wat dat eigenlijk voor Raffles te betekenen had, zou niets anders behoeven te doen dan eens na te vragen in het reusachtige archief van de politie te New York, waar men alles zorgvuldig bewaart, wat de misdaad betreft en waar haar dossier een verdachte ereplaats inneemt in de kaartenkasten van de « grote misdadigers ».

Blanca Kirilef was de rechterhand van de Moloch, de geheimzinnige aanvoerder van de Bende van het Kwade Oog.

Thans weet men bij de Centrale Recherche te New York wel in welke relatie deze vrouw tot diens lidder heeft

gestaan, maar op dat tijdstip wist men er nog volstrekt niets van en Raffles, het moet gezegd worden, en het strekt hem ook volstrekt niet tot schande, minder dan wie ook.

Maar dit stond vast, Bianca Kirilef was opgetreden in opdracht van de Moloch, die zij persoonlijk moest kennen, teneinde zich naar El Pazo te begeven, zich onder een valse naam in te dringen bij de beschermelingen van Raffles, Kaldrup en zijn dochter, die hij reeds bij een vroegere gelegenheid uit de handen der schurken had weten te redden, te zorgen dat Raffles, op zijn beurt, naar de Mexicaanse grensstad zou komen, waarheen hij Kaldrup voor zijn eigen veiligheid had doen vertrekken en tenslotte, alleen of met de hulp van Bendegenoten, die zij immers wist in bijna elke stad ter wereld te zullen aantreffen, de gevaarlijkste vijand van de bende, in casu Raffles, uit de weg te ruimen.

Dit opzet was mislukt, het moge hier aanstonds worden geboekstaafd.

Wel had het Melsje met de Blauwe Ogen, zoals haar bijnaam te New York luidde, de hulp ingeroepen van een groot aantal bandieten, die El Pazo juist onveilig begonnen te maken in verband met de jaarlijkse brandmerking der honderdduizenden runderen op de hacienda's, maar zelfs die hulp had haar niet mogen baten. Raffles wist haar in zijn macht te krijgen, en hij wilde juist uitvoering gaan geven aan zijn plan de vrouw onder hypnose te brengen, en haar in die toestand te dwingen het geheim van de Moloch te verraden, en aldus de bende ten val te brengen, toen een van die domheden of nalatigheden, hoe men het noemen wil, en waarvan hierboven sprake is, ten gevolge had, dat zij wist te ontkomen, op het alleruiterste ogenblik.

Waar zij zich op het ogenblik bevond, de politie wist het niet, en het moet worden gezegd, dat zij er zich ook onmogelijk veel aan gelegen kon laten liggen, omdat de aanwezigheid van het gezag nodig was op alle mogelijke plekken, waar tussen bandieten en cowboys gevochten werd, waar men roofde en

moordde; om haar straffende hand op te heffen, maar het was een hand zonder veel kracht, want de politie te El Pazo is in normale tijden al niet zeer talrijk, en schoot in deze gevaarlijke ogenblikken volkomen te kort.

Dit moet Bianca Kirilef ook zeer goed geweten hebben, en daarop haar plan hebben gebouwd.

Hoe dit ook zij, zij wist te ontkomen uit de ziekenzaal van de erbarmelijk slecht gebouwde gevangenis, zij was weg en zij bleef ook weg.

En ondanks zichzelf, moest Raffles bewondering koesteren voor de buitengewone schranderheid van die gevaarlijke vrouw, des te gevaarlijker nog, door haar treffende schoonheid en het waas van onschuld, dat over haar gehele wezen lag uitgespreid.

Bianca had kans gezien, tijdens haar verblijf in de villa van de spoorwegkoning Kaldrup, deze iets te laten slikken, dat hem ernstig ziek deed worden.

Het was juist die ziekte, welke zijn dochter Sigrid in allerijl om Raffles deed seinen, en haar vader was juist betere van de kwaal, waaraan hij wel eens ten onder had kunnen gaan, ware de dosis van het gevaarlijke goedje slechts een paar grammen groter geweest.

Daar de stijfhoofdige Zweed voortdurend de wens te kennen had gegeven niet langer te El Pazo te willen blijven, maar tot ledere prijs naar New York terug te willen keren, ook al bedreigden hem daar nog steeds ernstige gevaren van de kant van het Kwade Oog, zo bleef er niet de minste reden over, in de Mexicaanse grensstad te blijven. Raffles had zich aangeboden, vader en dochter terug te vergezellen, wel wetende, dat die spoorreis van vijf dagen nog vele gevaren in haar schoot kon bergen.

Raffles had ook even met de gedachte gespeeld een vliegtuig te nemen, maar er was nog geen geregelde luchtdienst tussen Mexico en New York en het vaak overstappen in andere vervoermiddelen werd door Raffles te vermoeiend geacht.

Hij had vervolgens aan een goede toeroute gedacht, maar dit plan, al-

thans gedeeltelijk en voor de eerste dagen laten varen, met het oog op de vermoedenissen, welke de nog vrij zwakke Kaldrup zou moeten doorstaan, op de ellendig slechte wegen van Mexico, en de zuidelijke staten.

Een trein was dus het aangewezen vervoermiddel, althans tot daar, waar men wegens de meerdere veiligheid dit middel van vervoer zou kunnen omruilen tegen een uitstekende, ruime auto.

En nu waren Raffles en Brand bezig, hun geringe bagage te pakken, want het spreekt vanzelf, dat Raffles, na de ontvangst van het dringend telegram van Sigrid, zich om bagage weinig bekommerd had en Brand, die hem slechts weinige uren later vol vrees was achterna gereisd, in gezelschap van de trouwe Henderson, nog veel minder.

Toch waren er in die acht of tien dagen van het verblijf te El Pazo verscheidene dingen gekocht, die zij niet wilden achterlaten.

De twee mannen bevonden zich toen in de kamer van het hotel, waar Raffles gedurende de laatste dagen zijn intrek had genomen, en zij waren nu bijna gereed.

Brand, die voor de zoveelste maal een sigaret had opgestoken, ging op de rand van het grote bed zitten, dat door een muskietengaas was omgeven, en maakte de opmerking:

— Ik geloof, Edward, dat dit vertrek uit deze woelige stad El Pazo geenszins zal betekenen, dat wij het thans wat rustiger gaan krijgen.

— Gelijk heb je, amice, ik geloof zelfs sterk aan het tegendeel. Men mag zeggen van de Bende van het Kwade Oog wat men wil, maar energiek is zij. Zij zit geen ogenblik stil, en laat haar slachtoffer niet los, voor zij het vernietigd heeft. Er schijnt hier thans kalmte te heersen, maar ik weet zeker dat die slechts bedrieglijk is. Ik ben er van overtuigd, dat die meld, Blanca Kirlel, niet ver kan zijn. En in elk geval heeft zij dadelijk na haar ontsnapping haar spionnen last gegeven, om mij niet uit het oog te verliezen.

— Weet zij waar je logeerde?

— Stel je voor dat zij het niet wist,

merkte Raffles schouderophalend op. Zij weet bijna alles.

Hij was langzaam naar het balkon raam gewandeld, met de handen in de zakken, keek een ogenblik naar buiten en vervolgde toen:

— Daar loopt, bijvoorbeeld, al een paar uren lang een kerel heen en weer, die blijkbaar niets om handen heeft, behalve met kijken naar ons hotel, en die er allesbehalve vertrouwenwekkend uitziet.

— Je ziet toch geen spoken? vroeg Brand lachend.

— Dat is niet mijn gewoonte, Charles. Het is zelfs heel goed mogelijk dat die man een zeer onschuldige leegloper is, maar ik blijf er bij, dat wij hier nog altijd goed worden bespioneerd.

— Ik begrijp niet, Edward, hoe zij de Moloch weer onder het oog zou durven komen, zonder de opdracht te hebben volvoerd, die hij haar had opgedragen, zei Brand, met iets van onrust en vrees in zijn stem.

— Zij zal dan ook wel alles in het werk stellen om dat te vermijden, amice, hernam Raffles droogjes. Zij zal de partij niet opgeven voor zij definitief verslagen is. En de reis van hier naar New York duurt vijf dagen.

— Wat? Je gelooft wellicht toch niet, dat zij het zou wagen, om ons in de trein...

— Persoonlijk wellicht niet, maar dat zij haar handlangers op ons zal afsturen, daarvan ben ik zo goed als zeker.

— Dan zullen wij de ogen duchtig moeten openzetten, zei Brand.

— Ik geloof, dat dat zelfs niet eens voldoende zal zijn, sprak Raffles. Vergeet niet dat wij niet alleen te zorgen hebben voor onze eigen huid, maar ook voor die van die man en zijn dochter, die zozeer op onze hulp vertrouwen. Ik zou het mijzelf nooit vergeven wanneer hun onderweg iets overkwam.

— Jij denkt toch maar allereerst aan anderen, zei Brand, met een blik vol warme bewondering op zijn vriend.

Raffles had al die tijd naar buiten gekeken, op ongeveer een meter van het raam verwijderd, en ging nu voort:

— Die kerel staat er nog altijd, en daareven heeft hij een paar woorden gewisseld met een tweede individu, dat er ook al bitter weinig maatschappelijk uitzag.

— Wat zijn je plannen?

— Dat zal ik je zeggen. Het is mijn eerlijke overtuiging, dat wij binnen een paar uren, laat ik liever alleen voor mijzelf spreken, een paar kogels in het lichaam zullen hebben, als wij gezamenlijk, en zoals wij thans zijn, naar het station gaan.

— Een vermomming dus?

— En het zal ditmaal een heel goede moeten zijn, Charles, geloof dat maar vrij.

— En de Kaldrups?

— Zij zullen zich alleen naar het station moeten begeven, dat wil zeggen, geëscorteerd door de dragonders, die nog altijd in de villa ingekwartierd zijn, en wel hartelijk blij zullen zijn, als die lastige Yankee, die zij moeten beschermen, zijn hielen heeft gelicht. Wij drieën zullen ik had bijna gezegd: groepsgewijze gaan, ieder afzonderlijk. Des te minder zullen wij de aandacht trekken, en wij zullen ons goed vermommen.

— Wat denk je van een treinconduc-teur?

— Daaraan had ik ook al gedacht, amice. Zulk een beambte kan onopvallend overal in de trein gaan en komen, en ik had deze functie eigenlijk ook al voor jou bestemd.

— En jij?

— Wel, ik neem mij voor, grondig van huidskleur te veranderen. Het is wel wat gevaarlijk in de Zuidelijke Staten een neger te zijn, maar er is niets wat het gelaat zozeer verandert, als een goede, zwarte verf. Ik zal mij dan nog een wit pak met vergulde knopen aanschaffen, ik zal de stationschef in de arm nemen, en als ik zijn toestemming heb, zal er één negerkellner méér zijn op de expresse.

— En onze brave Henderson?

— Dat is wel het moeilijkste. Hij valt door zijn grootte en zijn brede schou-ders zo snel in het oog. Ik zou een stijve Quaker van hem kunnen maken en hem in een zwart pak steken, dat vermagent

aanstonds aanzienlijk. Als ik zijn gelaat dan nog naar behoren grimeer, hem garenhandschoenen aantrek, hem een hoge hoed opzet tegen de draad in opgestreken en als hij zich dan nog houdt alsof hij een telefoonpaal had ingeslikt, dan zal hij wel rustig in een hoekje kunnen meereizen, met een parapluie tussen zijn knieën geklemd, zonder dat de bandieten beseffen, welke de pit is, die onder die bolster verborgen zit.

Brand bleef een ogenblikje zwijgend voor zich uitstaren en zei toen mismoe-dig:

— Ik zal je iets zeggen, Edward. Ik gaf er heel wat voor, als wij op dit ogenblik rustig te Londen waren, en een wandelrit in Hyde Park konden maken.

— Maar, beste kerel, je weet heel goed, dat ons leven niet uitsluitend bestaat in het maken van wandelritten, evenmin te Londen als waar dan ook. Ik wil echter wel erkennen, dat het leven op dit ogenblik voor ons van een zekere opwinding is, die...

— Men kon het bezwaarlijk gemoe-delijker uitdrukken, viel Brand hem half boos, half lachend in de rede. Het is inderdaad zo opwindend, dat leven, dat wij er geen ogenblik zeker van zijn of wij het de volgende seconde nog wel zullen hebben. Nu, klagen wil ik niet, maar ik denk er met weemoed aan, hoe onze goede, snelle vliegmaschine daar nu staat in de schuur van je vriend, de boer, en dat wij slechts acht en een half uur en waarschijnlijk nog minder zouden nodig hebben om met de « Typhoon » naar mijn vertrouwd Londen terug te vliegen. Hoe zou je machine het toch wel maken?

— Wij zullen er zo gauw mogelijk eens naar gaan omzien, zodra wij te New York terug zijn antwoordde Raf-fles.

Hij raadpleegde zijn polshorloge en vervolgde:

— Het is nu tijd voor een kop thee. Om acht uur komt de trein hier langs. Hij houdt hier bijna vijf en twintig minuten stil, en er is dus tijd om het een en ander te regelen.

— Mijn bagage is gereed, zei Brand.

Ik heb niets dan die lederen handkoffer.

— Wij zullen alles door de Hotelportier naar het station laten brengen en in de trein, zodat wij er ons niet zelf mee behoeven te belasten. En ga nu mede, want ik heb werkelijk behoefte aan een kop thee, al is het dan maar maté.

Hij stak zijn arm door die van Brand, en de beide vrienden verlieten de ka-

mer.

Als zij nog een paar ogenblikken gebleven waren, zouden zij wellicht een zwak, ritselend geluid in de schoorsteen hebben gehoord, en als zij uit nieuwsgierigheid eens daarin hadden gekeken, zouden zij hebben kunnen opmerken, hoe een klein voorwerp, gelijkend op de ontvanger van een telefoontoestel, behoedzaam aan een electrisch snoer naar boven werd getrokken...

HOOFDSTUK II DE MOORDAANSLAG

Men dineerde nog tamelijk haastig in het hotel, en lang voor de trein vertrok ging Raffles ook het hotel uit, maar niet langs de voordeur, en langs de stachte portier, wiens met goud bevrachte uniform wel wat in tegenspraak was met het vrij sjofele uiterlijk van het hotel, maar door een achterdeur, en ook niet als een blanke, maar als een zoon van het verre Afrika, weinig minder zwart dan schoensmeer, en het negertype, zo uitnemend nabootsend, dat zijn eigen rasgenoten er in zouden zijn gelopen.

Hij had het witte pak gekregen van de hoteldirecteur, die hem reeds vroeger goed geholpen had, maar daarover heen had hij een lange mantel aange trokken, zodat er bijna niets van te zien kwam, ook al om zo weinig mogelijk de aandacht te trekken.

In die mantel was een zijzak, in die zak was een revolver van zeer goede kwaliteit, en om de kolf van die revolver waren de vingers van Raffles' rechterhand geklemd, want hij achtte zelfs een overmaat van voorzichtigheid in de gegeven omstandigheden het aangewezen middel om de vijand niet aan een al te gemakkelijke overwinning te helpen.

Hij zag echter niemand, en bereikte een kwartier later langs een kleine omweg het station.

Hij ging direct de stationschef opzoeken, kon met moeite een gesprek van vijf minuten verkrijgen, en zette de waardige man in zo weinig mogelijk woorden het doel van zijn komst uiteen.

— De chef gaf hem nauwelijks gelegen-

heid om uit te spreken, maar riep onmiddellijk toornig uit:

— Wat vertelt ge mij dàar? Er zouden moordenaars en bandieten in de trein zijn? Maar dan hebt gij niets anders te doen dan zij mij aan te wijzen, en ik zal het ontug onmiddellijk laten arresteren.

— Hierin schuilt juist de moeilijkheid, mijnheer, zei Raffles ironisch. Ziet gij, ik ken die schurken juist niet. Ik weet niet hoe hun uiterlijk zal zijn noch wat voor kleren zij zullen dragen. Ik weet zelfs niet of zij wel hier, of bijvoorbeeld, in Alamogordo zullen instappen. Kortom, ik weet eigenlijk niets.

— Maar wie zijt gij dan eigenlijk, dat ge mij met dit zonderlinge verzoek aan boord komt?

— Mijnheer, ik zou u de eerste de beste naam kunnen noemen, maar die zou u wellicht niet tevreden stellen. Ik zou u een identiteitskaart van een Mexicaanse detective kunnen laten zien, als ik slechts de tijd had gehad, er een na te maken, want in die soort van zaken ben ik zeer bedreven. Ik zal mij echter al die moeite besparen, en u dadelijk zeggen, dat ik John Raffles ben, en ten geleide strek aan de spoorwegmagnaat Olaf Kaldrup, wiens naam gij waarschijnlijk wel eens gehoord zult hebben.

Natuurlijk had de chef die naam gehoord, meer dan eens, en het had hem met ontzag vervuld, maar hij dacht op dit ogenblik in de allereerste plaats aan die andere gevreesde naam, die die neger hem daar genoemd had.

— Zijt gij de beruchte... ik wil zeggen de beroemde gentleman-inbreker, hakkelde de stationschef. De avonturier, voor wiens boevenstreken... ik bedoel, voor wiens ondernemingen alle Engelsens, die geen vlekkeloos geweten hebben sidderen? En dat zegt ge mij in mijn gezicht? En gij denkt, dat ik daar vrede mee neem? Voor wie ziet ge mij aan?

— Voor een man met een verantwoordelijke positie, en die dus zijn verstand wel zal gebruiken, antwoordde Raffles kalm. Gij zult niet zo dwaas zijn om politie te halen, en gij zult de dwaasheid niet nog verder drijven, door naar een wapen om te zien, zoals ik tot mijn leedwezen moet opmerken dat gij doet, maar bedenken, dat ik hier al een week onder mijn ware naam bij de politie zelve bekend sta, dat deze mij nooit heeft gearresteerd, en er ook niet aan denkt om het te doen, dat zij weliswaar blij is, dat ze mij op de rug te zien krijgt, maar dat zij mij niettemin als een zeer goed vriend beschouwt. Gij gelooft mij niet? Daar hangt uw telefoon, neem hem ter hand, en informeer. Zeg dat ik hier ben. Ik weet nog iets veel beters... vraag haar, wat zij u aanraadt te antwoorden op het verzoek, dat ik u zoëven deed. Beloof mij dat ge daarnaar zult handelen, en wij zullen als goede vrienden scheiden, ik ben er zeker van, al hebt ge mij zoëven ook enige onvriendelijke termen naar het hoofd geworpen, bij vergissing natuurlijk. Ik zal met u welnemen hier zolang plaats nemen.

De gewaande neger nam rustig plaats op een stoel bij de deur, en de stationschef griste naar de telefoon.

Raffles hoorde natuurlijk het antwoord niet, maar dat kon hij wel afleiden uit de vragen welke de chef met schorre stem stelde.

En toen de stationschef het toestel langzaam weghing, geheel verbluft, stond Raffles glimlachend op.

— De politie raadt u aan uw toestemming te geven, nietwaar? vroeg hij.

— Zo is het, mijnheer... mijnheer... Dinges.

— Dat mag ik horen. Spreek mijn

naam niet uit, het mocht uw nachtrust eens verstoren. Wij zeggen dus, dat op dit station een van uw ondergeschikten aan de keukenchef in de trein last zal geven, mij toe te laten. Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat alles snel en vooral zonder opzien te baren in zijn werk moet gaan. En ik bedenk mij daar, ik zou nog liever zien, dat niet een ondergeschikte, maar dat gij zelf 't deedt. Hoe minder schakels in de keten, hoe minder kans dat er verraad kan worden gepleegd.

Een ogenblik zat de stationschef op zijn rieten stoel neergezonken, de grijnslachende neger, volkomen buiten wesen, aan te zien. Dit was hem in zijn langdurige loopbaan nog nooit overkomen.

Maar de inlichtingen van de politie hadden aan duidelijkheid niets te wenschen overgelaten, van een arrestatie kon geen sprake zijn, en hij deed verstandig, als hij de hem ingegeven instructie opvolgde.

— Gij zult uw zin hebben, mijnheer... mijnheer... hm. Ik zal er voor zorgen dat gij in de trein zult worden aangenomen. En ik hoop voor een lief ding, dat het de eerste en de enige ezelachtigheid zal blijven, die ik in mijn leven zal hebben begaan. Gaat gij de trein uitplunderen?

De man grinnikte er onnozel bij, maar Raffles antwoordde volkomen ernstig:

— Daarvan moet ik ditmaal tot mijn leedwezen afzien, mijnheer. Ik heb thans andere dingen te doen, die van meer belang zijn. Ik verzeker u echter, dat ik, wanneer mijn weg mij nog oolt naar El Pazo voert, niet zal nalaten, dit ongewilde verzuim te herstellen, zodra het de moeite mocht lonen.

Hij maakte een kleine buiging, en verliet het vertrek.

Wat Raffles betreft, hij bleef zich niet op het perron ophouden, waar nu nog niemand werd toegelaten, maar trok zich terug in een afzonderlijk staand gebouwtje, waar zich op dat ogenblik niemand anders bevond dan een geuwend stoker, in een overall, en een conducteur.

De conducteur was Charles Brand, maar Raffles sloeg volstrekt geen acht op hem, ging in een hoek zitten en wachtte kalm af, totdat de trein zou binnenkomen.

Van de plek waar hij zat, kon hij bijna het gehele perron overzien.

De hekken waren reeds geopend, en het publiek vulde het houten plankier.

Het duurde niet lang, of hij had een lange, in zwart gehulde gedaante ontdekt, die er tamelijk potsierlijk uitzag, in een nauwsluitende, lange zwarte jas, een wat te kleine, hoge hoed, zwart garen handschoenen, en een monsterachtig grote parapluie.

Dat was Henderson, de Kwaker.

Hij droeg een vervaarlijke bril, met grote, ronde, lichtblauw gekleurde glazen, gevat in een zwaar montuur van imitatie schildpad.

En Raffles mocht trots zijn op zijn werk, het was bijna onmogelijk in deze stijve, zich als met moeite voortbewegende figuur de reus Henderson te herkennen.

Er schenen vrij veel reizigers te zijn voor de express, en toen deze eindelijk, omstreeks zeven minuten over zijn tijd, met donderend geweld binnenreed, bestormden ongeveer veertig reizigers de wagons, om zich, als het mogelijk was, nog een goede plaats te verzekeren.

De stationschef deed alles haastig af wat hij te doen had, ging de trein binnen, en toen hij toevallig omkeek, bemerkte hij dat de grijslachende neger hem op de voet volgde.

Hij ging naar het compartiment van de keukenchef, die uit een raampje hing om wat verse lucht te scheppen en zei op zachte toon tot de man, op Raffles wijzend:

— Een detective, Buxton. Er is waarschijnlijk kwaad volk in de trein.

Hij had dit laatste gezegd met een schuin oogje op de neger.

— Hij komt zogenaamd bij je in dienst, natuurlijk alleen maar voor deze reis.

Buxton bromde iets, dat niet bepaald vriendelijk klonk, monsterde de neger even, haalde de schouders op, en ver-

klaarde dat het warm was en zeker nog wel warmer zou worden.

En met die woorden ging hij weer uit het raampje hangen, aldus te kennen gevend, dat hij het gesprek als geëindigd beschouwde.

De stationschef knikte Raffles even toe, schoof hem, zich zo klein mogelijk makend, voorbij, en stond het volgend oogenblik weer op het perron, om daar de laatste bevelen te geven.

Raffles wierp nog een korte blik op Buxton, die zich in het geheel niet meer om hem scheen te bekommeren. Toen liep hij de lange gang in, die door de restauratiewagen voerde, ging Brand voorbij, zonder hem zelfs aan te zien, en betrad een volgende wagen.

Op een van de banken zag hij, strak en waardig, de brave Henderson zitten, die zijn rol uitstekend speelde.

Weer liep hij verder, kwam in een andere wagen, een luxe-afdeling, en trof daar Kaldrup en zijn dochter aan, die juist waren binnengekomen en bezig waren hun handbagage in het net te deponeren.

Hij had vader en dochter niet gezegd onder welke vermomming hij de reis wilde meemaken en zo onkenbaar was hij, dat noch Olaf Kaldrup, noch Sigrid, ook maar één oogenblik zich verbeelden, met hun beschermer te doen te hebben, toen Raffles vol-ijverig toeschoot, een tamelijk zwaar handvalies in het net tilde, en grinnikend het footje aannam, dat het jonge meisje hem in de hand drukte.

Alsof hij jaren dienst had gedaan als kellner op een Express-trein, zo liep Raffles alle wagens door van begin tot einde, nam hier een bestelling op, hielp daar een oude dame bij het zoeken naar haar plaats, en had intussen toch nog gelegenheid in een afgezonderd hoekje snel een paar woorden te wisselen met Brand, die reeds gewapend was met een tas en een kniptang, en vol waardigheid door de gangen schreed.

Maar intussen zette Raffles zijn ogen goed open, want al meende hij zijn maatregelen in het geheim te hebben genomen, hij wist maar al te goed, dat

hij met een sluwe tegenpartij moest rekenen.

Hij kwam veel in de nabijheid van Kaldrup en zijn dochter, maar vruchteloos keek hij rond naar een of ander verdacht individu, dat een meer dan bijzondere opmerkzaamheid aan hen wijdde. Wel werd er menige blik door de mannelijke reizigers geworpen op het knappe gezichtje van Sigrid, dat er op dit ogenblik een weinig zorgelijk uitzag.

Brand meende zij wel te hebben herkend in zijn uniform van conducteur maar waar de man was, in wie zij het volste vertrouwen stelde, en voor wie in haar hart een krachtig, zich steeds verder ontwikkelend gevoel van diepe genegenheid was ontstaan, hem zag zij niet.

Zij dacht aan hem, terwijl zij tegenover haar vader plaats nam, terugleunend in de diepe, gemakkelijke zetel, aan zijn stoutmoedigheid, zijn ridderlijkheid, en aan dat afschuwelijke, dat zij zich ternauwernood begrijpen kon, zijn beroep, dat hem buiten de Wet stelde, en een paria van hem moest maken.

Zij vroeg zich af of het mogelijk zou zijn dat een man als Raffles, vol vuur en ondernemingslust, vol begeerte om onrecht te bestrijden, slechten te straffen en goeden te belonen, nooit in zijn borst de gloed der liefde had gevoeld.

Zij wist, dat hij nu in de trein moest zijn, en nauwkeurig nam zij haar nog weinige medereizigers op, maar zij kon niemand ontdekken, die ook maar in de verte herinnerde aan het edel besneden gelaat van Raffles, aan zijn lenige en toch zo krachtige gestalte, aan zijn grote, glanzende, grijze ogen, die op zulk een eigenaardige wijze van tint konden veranderen.

Schuin tegenover haar, aan de andere kant van de middengang, zat een zwaarlijvig hereboer, met een vuurrood gezicht, een bijna kaal hoofd en kleine varkensoogjes, die het zeer warm scheen te hebben, want hij veegde onophoudelijk met een grote zakdoek, die letterlijk om de wasman schreeuwde, zijn glimmend voorhoofd af, dat niet eindigde, voor zijn halsboord begon.

Naast hem was een opvallend mager, zuur kijkende dame gezeten van onzekere leeftijd, die nog schraler leek naast deze wandelende vleesberg, die zich niet kon bewegen, zonder telkens een kreunende zucht te slaken.

Het denkbeeld, dat een van beiden Raffles zou kunnen zijn, was zo dwaas, dat ze heel eventjes moest lachen.

Haar vader, die haar sedert enige ogenblikken had gadeslagen, legde zijn brede hand op haar eigen handje, dat op haar knie rustte, en zei op een toon van ingehouden blijdschap:

— Ik zie je met genoeg weer eens lachen, Sigrid. Maar al te lang heb ik dat lachje om je lippen gemist. Scheelt er iets aan? Ik ben nu toch immers weer bijna volkomen gezond, mijn kind, en over vijf dagen zullen wij veilig en wel te New York zijn teruggekeerd.

— Ik ben heel blij dat gij weer beter zijt, vader, zei het jonge meisje zacht.

— Maar waarom dan die gedrukte stemming, Sigrid? Nooit heb ik je zo gekend. Het is toch geen vrees voor die schurken? Want dan zou je mijn kind niet zijn.

— Het is geen vrees, vader, hernam Sigrid, zacht het hoofd schuddend.

Haar vader was haar aandachtig blijven gadeslaan, en vroeg nu:

— Het is toch... wat een ezel ben ik dat mij dat niet eerder is ingevallen, het is toch geen verliefdheid?

— Och vadertje, zeg toch niet zulke dwaze dingen, weerde het jonge meisje hem af.

Hij had zijn hand zacht teruggetrokken, en zijn gelaat had een droevige teleurgestelde uitdrukking gekregen. Maar zij had dadelijk zijn krachtige hand weer gegrepen en zei levendig, dicht naar hem toegebogen:

— Je dochter is een dwaas kind, vadertje, let maar niet op haar, dat is het beste.

Zij wendde langzaam het gelaat naar het slecht verlichte perron, waar nog enkele reizigers haastig een kop gloeiend hete bouillon trachtten te verzwelgen, en hij zag duidelijk een glinsterende traan langzaam zich losmaken uit

de ooghoek, en omlaag glijden langs de tedere wang.

Hij zei niets meer, geschokt door dat gezicht, en vurig hopend, dat zijn dochter hem spoedig in haar vertrouwen zou nemen.

Hij dacht slechts een kort ogenblik aan de verloofde van zijn dochter, die nog altijd te New York was, en weinig tijd, blijkbaar ook weinig lust had, zich naar El Pazo te begeven, ofschoon hij de enige was geweest aan wie Sigrid had medegedeeld wat het plan van haar vader was.

Hij meende in de laatste tijd enige verkoeling te hebben waargenomen in de gevoelens van zijn dochter tegenover de jongeman, maar hij had zich wel gewacht daar met een enkel woord van te reppen.

De locomotief liet een schrill gefluit horen, als eerste waarschuwingssein en van alle kanten schoten reizigers te voorschijn, die naar de trein snelden om hun plaatsen weer in te nemen.

Een ogenblik daarna nogmaals een schel gefluit, en de tamelijk lange trein zette zich in beweging, om aan één stuk door te rijden tot aan de stad Alamogordo.

Het was nu reeds bijna geheel duister.

Raffles was op zijn post, in de thans nog geheel verlaten restauratiewagen. Pas over een uur zou het late diner daar worden opgediend, en hij was bezig, met de behendigheid van een volleerde jongleur, een stapel borden torsende, de tafeltjes te dekken.

In de wagen bevond zich, aan een der uiteinden, een kleine wandspiegel, waarschijnlijk ten behoeve van de damespassagiers en toen Raffles daar toevallig een blik inwierp, zag hij aan het andere einde van de lange wagon snel een gedaante voorbij de smalle deur gaan, die een haastige blik naar binnen wierp, op zijn schreden terugkeerde, en toen bliksemsnel wegdook achter het dichtstbijzijnde tafeltje, dat reeds van een sneeuwwit tafellaken voorzien was.

Raffles floot zacht voor zich heen en mompelde bij zichzelf:

— Spiegels hebben toch nu en dan wel enige waarde. Ik geloof, dat dat op mij gemunt is.

Hij begon rustig, zacht voor zich heen neuriënd, met zijn grijns nog altijd om zijn lippen, de tafels van borden te voorzien, nu en dan een snelle blik werpend in de kleine, in de wand gevatte spiegel.

Zo kwam hij langzamerhand dichterbij de deur en het tafeltje, waarachter de man neergezeten was, die hij zoëven had zien binnenkomen.

Hij had de smalle deur ongemerkt dichtgeschoven.

Plotseling sprong de man overeind, een revolver in de vuist, en gereed om te schieten.

Maar Raffles was gewaarschuwd, en hij handelde met een bewonderenswaardige koelbloedigheid. Hij had zijn beide handen vol met een stapel van twintig borden, en hij wierp ze allen met een wijde boog de man naar het hoofd, die een krijsende vloek slaakte, terwijl de porseleinen borden in scherven om hem heen regenden. Hij schoot in het wilde, twee malen, en tot een derde schot kreeg hij geen gelegenheid, want Raffles was reeds bij hem, omvatte hem, en wierp hem met kracht tegen de grond.

De schoten waren door het geraas van de trein overstemd, maar de twintig borden hadden zulk een heidens leven gemaakt, dat de deur dadelijk weer openvloog en Buxton met een woedend gelaat op de drempel verscheen. Maar dat gelaat veranderde dadelijk van uitdrukking; toen hij daar de twee mannen over de grond zag rollen, waarvan er een nog altijd een revolver omklemd hield.

De strijd duurde echter kort, en Raffles maakte er een snel einde aan, door zijn aanrander zeer onzacht met het hoofd tegen een tafelpoot te beuken, zodat de man een soort snik liet horen, zijn wapen prijs gaf, en bewusteloos ineen zakte.

Raffles stond op, en zei, terwijl al zijn witte tanden zichtbaar werden in het zwarte gezicht:

— Jammer van de borden, baas, maar ik zal ze vergoeden.

Hoofdstuk III

DE EERSTE DAG

Er kwamen conducteurs toelopen, de hoofdconductor verscheen, men bestormde Raffles met vragen, die hij rustig beantwoordde, en toen lichtte hij zelf de bewusteloze moordenaar van de grond, wierp hem vrij onzacht op een paar stoelen neer, maakte zijn jas open, haalde er enige voorwerpen uit, die een tamelijk helder licht wierpen op de maatschappelijke staat van hun eigenaar, een vlijmscherp geslepen dolkmes in schede, een ploertendoder, een bos uitnemende lopers, een doosje geblindeerde revolverpatronen, een zwart zijden halfmasker, een flesje, dat chloroform bleek te bevatten, met een grote lap die er zeker bijbehoorde, een valse pruik, tamelijk slecht gemaakt, en een dagblad van enige dagen terug, waarop het signalement stond van een zekere Pete Stevenson, dat met blauw potlood was omlijnd, en dat trek voor trek sloeg op de man, die het blad in zijn zak droeg.

Raffles had al die voorwerpen netjes op de pas gedekte tafel geëtaleerd, en zei nu tot de hoofdconductor:

— Ik behoeft zeker geen commentaar te leveren bij deze kleine, maar belangwekkende expositie, mijnheer. Mij dunkt dat zij voor zichzelf spreekt. Geloof u niet dat de bezitter van deze collectie een gevaarlijke treinbandiet is?

— Wel wis en zeker geloof ik dat, antwoordde de chef, die haastig het signalement en het strafregister van Pete Stevenson had doorgelezen. Die kerel wordt allang gezocht, en ik maak u mijn compliment, dat u hem zo gauw te pakken hebt kunnen krijgen. U is zeker... een echte neger?

— Ik zou er maar niet de proef van nemen met water en zeep, antwoordde Raffles glimlachend. En nu zult gij wel zo goed zijn dat heerschap onmiddellijk op te sluiten in de bagagewagen? Maar wacht, ik zal zo vrij zijn hem eerst te boeien. Buxton, breng eens wat touw.

De keukenchef scheen wel lust te heb-

ben tegen dit bevel van een detective te protesteren, maar hij ging toch naar zijn keuken, en keerde terug met een dik touw, juist toen de gevangene uit zijn bewusteloosheid begon te ontwaken.

Raffles wierp hem op zijn beide stoelen om, zoals men een pannenkoek keert in de pan, bracht zijn beide handen op zijn rug, en bond hem snel naar alle reuelen der kunst.

Hij laadde de man als een baal goed op zijn schouders en zei op beminnelijke toon tot de hoofdconductor:

— Wees zo goed en ga mij voor naar de bagagewagen, mijnheer. Ik zou mij gaarne willen overtuigen, dat de kooi van onze gevangen vogel goed en stevig is.

De tocht door de reeks wagens nam een aanvang, en baarde, zoals begrijpelijk is, niet weinig opzien, ofschoon Raffles zijn best deed zo snel mogelijk met zijn zonderlinge vracht voort te lopen.

Hij ging Brand voorbij, die hem een ogenblik stom verwonderd met zijn ogen volgde, niets begrijpend van die vreemde stoet en vervolgens Henderson, die een ogenblik uit zijn rol van statige Kwaker dreigde te vallen, en bijna in een bulderend lachen was uitgebarsten.

Inderdaad leverde het een vrij komisch schouwspel op, die grijnzende neger met die opgevouwen man over zijn schouder te zien voortlopen.

Hij overtuigde er zich grondig van, dat de man veilig was opgesloten in een der compartimenten van de bagagewagen, en keerde toen, nadenkend, en thans op alles bedacht, naar zijn keuken-departement terug.

Hij twijfelde er nu geen ogenblik meer aan, of de handlangers van Bianca hadden er de lucht van gekregen, dat hij zich als neger zou vermommen.

Hoe het dan ook geschied was zijn vermomming was bekend, en het had thans weinig doel meer, deze nog langer te dragen. Integendeel, zij kon hem thans slechts gevaar opleveren. Want

weliswaar had een gelukkig toeval deze eerste aanslag verijdeld, maar er waren stellig nog meer bandieten in de trein, en een tweede of een derde zou het allicht wat handiger aanleggen.

Intussen hadden de Kaldrups in hun luxe-compartiment de kleine stoet eveneens zien passeren, en daar zij een rol in het drama hadden gespeeld, waarin Raffles zozeer op de voorgrond was getreden, begrepen zij aanstonds wat dit betekende, en wie die neger was. Het klonk bijna ongelooflijk, maar het kon niet anders. Dat was hun beschermer John Raffles geweest, en een half uur na het vertrek van de trein scheen de ongelijke strijd reeds te zijn begonnen.

De spoorwegkoning en zijn dochter wisselden een veelbetekenende blik en Kaldrup overtuigde er zich van, dat hij zijn revolver gemakkelijk kon bereiken, op alle gebeurlijkheden voorbereid.

Raffles intussen had Brand opgezocht en hem haastig toegefluisterd:

— Breng mijn valies met mijn kle- ren vlug naar de restauratiewagen, ik ga mij verkleeden, met gesloten deuren. Maak dat je wekomt, want ze mogen ons in geen geval samen zien.

Een paar minuten later glipte Raffles ongezien de restauratiewagen weer binnen, deed de knippen op de deur, opende snel zijn valies, nam er een blikken trommeltje uit, opende ook dit, ontdeed zich vliegensvlug van zijn wit costume, maakte er een prop van, wikkeldde het in een servet dat hij toebond, en wierp het uit een der vensters.

Hij begon zijn gelaat haastig te bewerken met een oplossende stof, die de zwarte kleur in een ogenblik verwijderde, waste zich bij het fonteintje, schoot een der pakken aan, die zich in het valies bevonden, ging wijdbeens voor de spiegel staan en begon zijn gelaat opnieuw te grimeren.

Het was verre van gemakkelijk, op die beweeglijke vloer, en hij moest zich reppen, daar over een kwartier de reizigers de wagon zouden vullen, en toch slaagde hij er in, met onbegrijpelijke handigheid zijn gezicht volkomen te veranderen.

Het begon nu veel te gelijken op dat van een gepensioneerde kolonel, met een barse snor, ruige wenkbrauwen, een dikke neus, hetgeen verkregen werd door kleine spalkjes in de neusgaten te brengen en zo rimpelig als een overjaarse appel.

Een volmaakt zittende pruik, voltooide dit uiterlijk.

Zo vlug hij kon sloot hij alles weer weg, deed het valies dicht, plaatste het dicht bij de deur onder een van de tafels, schoof zacht de knippen terug en was van dit ogenblik af een gepensioneerde ijzervreter, met een brommerige stem, die een zeer natuurlijke neusklink had, bruuske manieren, en dampend uit een grote, houten pijp.

Hij rukte de deur open, keek een ogenblik in de dwarsgang, die vlak bij een der harmonikaovergangen gelegen was, een van die bekende ijzeren bruggetjes, die door een balg van zwaar leder zijn omgeven en de ene wagon met de andere verbinden, zag daar niemand, en liep toen de hoofdgang in, om zich een plaats uit te zoeken in het luxe compartiment, waar ook de Kaldrups gezeten waren.

Want hij zag er thans maar al te goed de dringende noodzaak van in, zich zo dicht mogelijk bij zijn beschermelingen op te houden.

Gelukkig had het vertrek van de trein nog pas kort geleden plaats gehad, dan dat de schurken iets zonderlings zouden vinden aan de plotselinge verschijning van een hun nog onbekende reiziger.

Hij moest een paar keren plaats maken voor lieden, die hem passeerden in de vrij smalle gang, en bereikte eindelijk de ingang van de wagon, waar Kaldrup en zijn dochter gezeten waren.

Alweer zag hij daar Brand, die hij ongemerkt kon toefluisteren:

— Valies onder de tafel in de restauratiewagen. Dadelijk weer wegbrengen.

Hij nam plaats naast Kaldrup, op een van die banken, die ruimte bieden voor twee personen, bromde een soort verontschuldiging, haalde een dagblad te

voorschijn, dat hij aan het krantenstalletje in de trein had gekocht bij een slaperige, oude negerin, en begon zogenaamd te lezen.

Maar in werkelijkheid nam hij zijn omgeving met de grootste aandacht op.

Sigrid, die toch vlak over hem zat, had hem een ogenblik vrij onverschillig aangekeken en hij wist zeker dat zij hem niet had herkend.

Toen nam hij de zwaarlijvige hereboer eens op, en de schrikaan jagend magere dame, die naast hem zat.

Meer reizigers waren er in dat compartiment niet.

In het volgende compartiment zag hij slechts een been in een pantalon met kleine ruitjes, dat langzaam heen en weer wiebelde, over een ander been heengeslagen, een stukje van een rosige knevel, en een gedeelte van een avondblad.

Aan de andere kant van de midden-gang in datzelfde compartiment, zag hij een heel klein stukje van een elegante damesrok, een fijn enkeltje, en een goud-lederen schoentje.

Het volgende ogenblik bracht hij met een onwillekeurig gebaar, ofschoon hij zelf het beste wist hoever hij het gebracht had in de kunst van het grimeren, zijn krant nog wat hoger voor zijn gelaat.

Hij had zoëven een piccolo zien binnenkomen, gekleed in een grijze uniform, een kort buisje met veel glinsterende knopen, en een plat petje zonder klep schuin op het hoofd, door een riempje vastgehouden, die kranten ventte, geïllustreerde weekbladen, spoorweg-gidsen en prentbriefkaarten.

En hij wist wie die jongen was, zo zeker als hij was van zichzelf.

Het was Bianca Kirilef.

Weinig anderen zouden haar herkend hebben, want zij had zich niet tevreden gesteld met een pruik, maar haar eigen haar geofferd, en met een keurige scheiding plat gestreken over het hoofd. Zij had zich een weinig van de wenkbrauwen laten wegscheren, 'tgeen 't gelaat aanstonds een andere uitdrukking gaf, de mond was verbreed met overvloedig aangebrachte lippenstift,

zij was zelfs zo ver gegaan, haar mooie neusje te ontheiligen door er een blauw-rood kleurtje aan te geven, maar Raffles liet zich geen ogenblik bedriegen, het was de jonge vrouw, die de weergaloze onbeschaamdheid had gehad, zich in de trein te wagen, die, naar zij moest vermoeden, ook Raffles naar New York zou terugvoeren.

Raffles had er voor gezorgd, met zijn dun zakpotlood van tevoren een kleine opening in zijn krant te boren en daar doorheen bespiedde hij zijn vijandin.

Hij zag dat zij, naderbij gekomen, een felle blik wierp op de beide Kaldrups, maar toen haastig verder ging, waarschijnlijk bevreesd, dat haar verkleeding toch niet voldoende zou zijn, om zich onkenbaar te maken voor die twee.

Maar Raffles dacht er anders over. Toen de zogenaamde krantenjongen bijna voorbij was, liet hij zijn krant zakken, trok hem aan een pand van zijn kort jasje terug en riep met zijn schorre stem, die als verroest scheen door het geven van bevelen:

— Waar loop jij nou zo vlug naar toe, jongen? Geef mij het laatste nummer van de New York Herald.

De jongen stond stil, bukte zich over zijn rieten hanger, en scheen lang te moeten zoeken naar het gevraagde blad.

Maar Raffles had tot zijn voldoening aanstonds bemerkt, dat zij hem niet herkend had. Zij was alleen maar bevreesd, dat de Kaldrups het h  ar zouden doen, dat was duidelijk.

Op dat ogenblik keek Sigrid de gewaande krantenjongen vlak in het gezicht, juist toen deze een dagblad aan de man met zijn grijze kattedeukniveaus overhandigde.

Raffles zag aan de uitdrukking van haar ogen, dat ook zij de jonge vrouw herkend had, en op het punt stond een kreet te uiten, die haar gevoelens dadelijk zou verraden.

Het blad, dat hij zoëven in de hand had gehad, lag over hun beider knieën, en zo kon hij haar ongemerkt vrij gevoelig tegen de voet stoten.

Sigrid moest onmiddellijk begrepen hebben, dat het met opzet geschiedde, want zij weerhield de kreet, die haar naar de lippen was gestegen, en wendde zich schijnbaar onverschillig af om iets uit haar tasje te nemen.

Raffles kocht het blad waarom hij gevraagd had, betaalde en Bianca ging verder.

Olaf Kaldrup had nauwelijks opgekeken.

Het gehele toneeltje had zeker geen volle tien seconden geduurd.

Zodra de gecamoufleerde vrouw de wagen verlaten had, en over het verbindingsbruggetje de volgende was binnengegaan, liet Sigrid haar tasje in de steek, en keek de oude heer, die tegenover haar gezeten was, strak aan.

En zij zei heel zachtjes, alleen maar het onbeduidende woord, hetwelk Raffles haar genoemd had, opdat zij het zouden wisselen, als hij zich in een of andere vermomming aan haar vertoonde, en zij zekerheid wilde hebben:

— Manhattan!

Raffles glimlachte even, en zei het woord:

— Brooklyn!

— Maar mijn hemel zoëven waart gij toch... waart gij dan die neger niet? vroeg het meisje ademloos. Maar vader, luister dan toch. Weet gij wie naast u zit.

— Stil, miss Sigrid, zeg niets meer, viel Raffles haar haastig in de rede, zonder echter een ogenblik de rol te vergeten, die hij op het ogenblik had te vervullen, dus met een barse, schorre stem: Niet de muren, maar de wanden der wagons hebben hier oren. Het kan niet anders of de bandieten moeten te El Pazo hebben gehoord dat ik voornemens was u in deze trein naar New York te vergezellen. En wat erger is, in welke vermomming ik dat zou doen. Gij behoeft er niet van te schrikken, maar de trein was nog geen half uur onderweg of een van de schurken pleegde een moordaanslag op mij, en het is aan een toeval te danken, dat ik de kerel bijtijds in een spiegel zag en hem wist te overmeesteren.

Sigrid, die een weinig verbleekt was, stamelde nu:

— Dus dan was die man, die zo snel geboeid langs deze wagon was gedragen...

— De moordenaar in kwestie, miss Sigrid, vulde Raffles de zin aan.

Het jonge meisje keek hem een ogenblik aan met een blik, waarin bewondering zowel als vrees te lezen stond en zei zacht:

— Het is verwonderlijk. Ik kan het niet begrijpen, dat gij werkelijk die neger waart. Die stompe neus...

— Zwart gemaakte stopverf, miss.

— Die brede mond...

— Met behulp van trekpleisters uitgerekt.

— Die van het hoofd tot de oren...

— Wat pluksel, miss, achter de oorschelp aangebracht, en verborgen door de pruik van zwart krulhaar. Ik verzeker u, dat dit alles tamelijk eenvoudig is en slechts de vrucht van gewoonte en een weinig handigheid. Maar nu moeten wij over andere zaken spreken. Ik kan u niet verhelen, dat de toestand thans niet zonder gevaar is, en als gij mijn raad zoudt willen opvolgen, zou ik u dringend in overweging willen geven de trein op het eerste het beste grote station te verlaten, en met de volgende verder te reizen, of nog liever een volle dag te wachten en dan pas uw reis naar New York voort te zetten. Wij moeten er rekening mee houden, dat de schurken nu tot alles in staat zijn, en wraak zullen willen nemen.

— Maar men zal ons zien uitstappen, men zal ons volgen, en dan zult gij niet bij ons zijn om ons te beschermen, hernam het jonge meisje op zachte toon.

Nu pas wendde Olaf Kaldrup, die al die tijd zwijgend uit het brede raam had gekeken, alsof de gehele zaak hem niet aanging, zijn nog altijd bleek gelaat naar Raffles toe, en zei op een toon van grimmige vastberadenheid:

— Neen. Ik heb er genoeg van. Ik wil eens zien, of die kerels werkelijk de moed zouden hebben in een dichtbezette trein een aanslag te ondernemen.

— Mijnheer Kaldrup, ik moet u er aan herinneren, dat zij, wanneer zij dat

doen, hoegenaamd niet oorspronkelijk zijn, zei Raffles kalm. Aanslagen in treinen zijn volstrekt niets bijzonders en gij weet dat evengoed als ik.

— Maar waarom ondernemen een paar flinke passagiers dan geen klopjacht, en maken zich van de schelmen meester? vroeg de spoorwegkoning woedend.

— Dat heeft een zeer eenvoudige oorzaak, mijnheer Kaldrup. Zij moeten dit wel nalaten, omdat zij niet weten wie de schurken zijn. Er zijn er misschien zes of acht onder een paar honderd passagiers. En gij moet niet geloven, toeneelbandieten te zullen aantreffen, met reusachtige petten, rode halsdoeken, wijde broeken, en een gemene tronie, die op een mijl afstand de beroepsmisdadiger verraadt, maar eerder goed geklede mensen, die zich uiterlijk in niets onderscheiden van hun medepassagiers.

Kaldrup bewoog zich ongeduldig heen en weer in zijn lederen fauteuil en bromde toen:

— En toch wil ik de trein niet verlaten. Ik wil New York zo spoedig mogelijk bereiken. Mijn zaken wachten mij daarginds, ik kan niet langer gemist worden, en ik heb er genoeg van, mij steeds schuil te houden voor dat geboefte.

— Gij hebt een dochter, mijnheer Kaldrup, zei Raffles op zachte toon.

Een ogenblik bleef het stil in de afdeling.

De spoorwegkoning had zijn grote, vlezige hand liefkozend op de hand van zijn kind gelegd, en zei een poosje later schouderophalend:

— Doe dan in 's hemelsnaam maar wat gij het beste acht, maar dat wil ik u wel zeggen, al zijn wij beiden u zeer veel verplicht, er moet aan deze toestand een einde komen. Het is toch al te dwaas, dat een man in mijn positie

zich verborgen moet houden voor een handvol schelmen, die het op zijn geld voorzien hebben.

— Het is juist dat het thans niet alleen uw geld betreft, hernam Raffles ernstig. Gij vergeet dat het prestige van het Kwade Oog op het spel staat.

Reeds een paar malen hebt gij de draak met de bende kunnen steken, en zij moet tot iedere prijs voorkomen, dat men haar bedreiging in de wind zou slaan. En wat het verlaten van de trein betreft, daarover zullen wij nog eens spreken, want ik ben het met mejuffrouw uw dochter eens, dat het nutteloos zal zijn op dit ogenblik de trein al te verlaten. Gij zult u moeten vermommen, vrees ik, doch morgen daarover meer. Ik geloof dat er al toebeheidselen worden gemaakt voor de nacht.

Inderdaad kwamen er al negerbedienden binnen, die hun taak van iedere nacht aanvingen.

Door een enkele handgreep werden in de grote Pullman-wagen bedden van de zoldering losgemaakt, en van hun gordijntjes voorzien.

Binnen tien minuten was de lange wagon volgens Amerikaans gebruikt, in een slaapwagen veranderd.

De Kaldrups hadden een zogenaamd luxe-compartiment gehuurd, waar men tenminste de gelegenheid heeft slechts met zijn beiden de nacht door te brengen, de ramen open te zetten als men dat verkiest, in de algemene slaapwagen moeten zij de gehele nacht gesloten blijven, zodat er des morgens een allesbehalve aangename atmosfeer heerst.

Wat Raffles betreft, hij had natuurlijk geen plaats kunnen bespreken en moest dat nog haastig doen bij een der conducteurs. Luxe compartimenten waren niet meer vrij, zodat hij wel gedwongen was de nacht door te brengen in de grote slaapwagen.

HOOFDSTUK IV
DE TWEEDE DAG

De nacht ging voorbij zonder dat zich iets bizonders voordeed.

Hiervoor had Raffles ook geen vrees gekoesterd, want hij wist dat Kaldrup en zijn dochter volkomen veilig waren geweest in hun afzonderlijke afdeling, die zij goed hadden kunnen afsluiten.

Wat hem zelf aangaat, hij wist dat zijn vermomming zo uitstekend was, dat geen der bandieten hem had herkend.

Natuurlijk zullen zij ijverig gezocht hebben naar de negerkellner, die een der hunnen in de bagagewagen had laten opsluiten, en daar zij de man niet terugvonden, hetgeen een zeer natuurlijke oorzaak had, moesten zij wel tot het besluit zijn gekomen, dat hij een andere gedaante had aangenomen, althans wanneer hij niet van de trein was gesprongen.

Raffles werd al zeer vroeg wakker, eenvoudig omdat hij vroeg wakker wilde worden, en haastte zich zijn nauwe, bedompte krib te verlaten en zich naar het bekrompen toilettafeltje te begeven, waar hij de eerste bleek te zijn, en dus niet genoodzaakt was, de strijd aan te binden met een dozijn elkaar verdringende reizigers, die worstelden om een plaatsje bij de wasfontein. Hij liet aanstonds het raampje daar neer, en snoof begerig de frisse ochtendlucht op, die zijn longen zuiverde.

Voor de spiegel herstelde hij zorgvuldig de kleine fouten in zijn grimering, die door het verblijf in de slaapwagen waren ontstaan, bevestigde opnieuw de pruik, die hijzelf te El Pazo vervaardigd had, beter dan de beste toneelkapper het had kunnen doen, accentueerde de fijne kraaielpootjes naast zijn ogen nog wat, verliet het toilethokje, stapte over het verbindingsbruggetje, en liep de gehele trein door, tot hij ten slotte de laatste wagon bereikte met zijn groot uitgebouwd balkon, dat plaats biedt voor een twaalfstal reizigers, en waar men gelegenheid heeft, op zijn gemak van de omgeving te genieten.

Raffles snoof met wellust de heerlijke, frisse lucht in.

Het was pas half vijf, en de zon was zoëven opgegaan.

De trein snelde met onverminderde vaart door de Staat Texas. Hij was de stad Albuquerque reeds om twaalf uur in de nacht gepasseerd, drie uur later Santa Fé en ze zouden over twee uren gedurende vijf minuten te Amarilla stilsthouden. Reeds tekenden zich aan de einder de uitlopers af van het gebergte in de omgeving van die stad.

Er viel op dit ogenblik niet veel van het landschap te genieten, want de trein raasde met een snelheid van honderd kilometer per uur door een van die eindeloze dorre prairiën, waar vooral de staat Texas zo rijk aan is.

Raffles stak een sigaret aan, leunde tegen het ijzeren hek, en dacht even na over hetgeen hem thans te doen stond.

Het stond nu vast, dat er bandieten in de trein waren, die het op hem en zijn beide vrienden voorzien hadden, en wellicht ook wel op de Kaldrups.

Bianca Kirilef bevond zich onder hen en het zou hem gemakkelijk zijn van het toestel voor draadloze telegrafie in de trein gebruik te maken, en de autoriteiten te Amarilla te waarschuwen, zodat er politie aan het station aanwezig zou zijn, die het gevaarlijke schepsel aanstonds zou kunnen arresteren.

De trein bevond zich reeds lang op Amerikaans grondgebied, en de politie behoefde dus geen ogenblik te aarzelen haar gevangen te nemen.

En toch besloot Raffles tot deze maatregel pas in de allerlaatste plaats over te gaan, en dit om de volgende twee redenen. Ten eerste zou die meid hem voor zeer lange tijd ontsnappen, zodra de politie zich eenmaal van haar persoon meester had gemaakt, en hem dus niet in staat kunnen stellen, hem het geheim van de Moloch te verraden; dat zij het vrijwillig aan de politie zou doen,

was ten enenmale uitgesloten. Ten tweede kon Bianca Kirilef, eenmaal gearresteerd zijnde, hem onmogelijk meer haar handlangers in de trein aanwijzen, en het was juist van het grootste belang voor hem, dezen te leren kennen.

Neen Bianca liep niet weg. Zij zou zeker de trein niet verlaten, alvorens zij enig resultaat had weten te bereiken, hetgeen wilde zeggen, dat zij Raffles had weten te ontmaskeren.

Wat de Kaldrups aangaat, het was in elk geval beter, dat zij zo spoedig mogelijk de trein verlieten.

De koppige spoorwegkoning, voor wiens vastberadenheid Raffles niettemin ondanks alles, bewondering koesterde, kon dan daarna zo spoedig als het maar mogelijk was, zijn reis voortzetten naar New York, dat hem riep, en waar hij reeds al te lang zijn zaken aan anderen had moeten overlaten.

En Raffles zag de tijd naderen, waarop hij onmogelijk langer zijn hand beschermend zou kunnen houden boven het hoofd van Olaf Kaldrup, nu deze vast besloten was, zich weer in het openbaar te vertonen, en aldus de bandieten als het ware te tartten, nogmaals hun pogingen te herhalen, om hem of zijn dochter in hun macht te krijgen.

Even zuchtte hij, als hij daarbij aan Sigrid dacht. Want hij had haar leren hoogachten in die korte tijd van hun samenzijn te El Pazo, en sympathie gekregen voor haar moedig, eerlijk karakter, dat zo geheel verschillend was van dat van maar al te veel hedendaagse Amerikaanse meisjes uit de gegoede stand.

Misschien zouden zij wel voor altijd scheiden, eenmaal te New York teruggekeerd.

Hij streek de prachtig nagemaakte grijze knevel nog eens op, wierp nogmaals een blik over de eindeloze grasvlakte, en ging de laatste wagon weer binnen, waarin zich slechts weinig passagiers bevonden.

Zoals men wel zal weten, bestaat er in Amerika slechts een enkele klasse der spoorwegen, de reis zelf is meestal niet zeer duur, maar zij wordt dat, doordat de reizigers zich allerlei extra ge-

makken kunnen verschaffen, als zij er maar voor willen betalen.

Zij kunnen zoals gezegd, een extra slaapcompartiment krijgen, dat nogal prijzig is, zij kunnen ook in de restauratiewagen in een afzonderlijke afdeling dineren, zij kunnen stoelen bespreken op het grote achterbalcon, kortom zij kunnen het zich gemakkelijk maken.

Maar het een-klasse-stelsel brengt natuurlijk mede, dat men in de wagons rijke lieden en eenvoudig geklede personen naast elkander ziet zitten.

Raffles liet zijn scherpe blikken onderzoeken om zich heen dwalen.

Het was hem echter niet mogelijk in die korte tijd « studies in gelaatkunde » te maken, en in elk geval zag hij geen enkel gezicht, dat hij zich herinnerde van vroegere gelegenheden, toen hij in de strijd met de Bende gewikkeld was.

In de daaropvolgende wagon was het echter anders...

In het derde compartiment zag hij een man zitten, wiens gelaat aanstonds herinneringen bij hem opwekte van vroegere ontmoetingen.

Die man kon omstreeks veertig jaar zijn, misschien een paar jaar ouder, met een olijkleurig gelaat, donkere ogen, die van een zuidelijke afkomst spraken, een enigszins gekromde neus, en een laag, smal voorhoofd.

Zo sterk was het geheugen van Raffles, dat hij zich zelfs dadelijk de naam herinnerde van die man. Het moest een Spanjaard zijn, Lopez Rodrigo geheten, en het was op zijn minst drie jaren geleden, dat Raffles tegenover die man gestaan had in een dievenkelder in New York, waar toen een hevige strijd werd uitgevochten.

De Spanjaard keek hem op zijn beurt een ogenblik aan maar Raffles zag direct aan de onverschillige uitdrukking van 's mans gelaat, dat hij niet herkend werd.

Hij besloot op hetzelfde ogenblik Brand in de arm te nemen, die hiertoe het best in staat was, en de man goed in het oog te laten houden.

Hij ging verder, verheugd, dat hij althans een van de schurken in de trein had weten te identificeren.

Dit was een kostbaar aanknopingspunt.

In de daaropvolgende wagons had hij weer volstrekt geen succes. Er zaten heel wat reizigers in, en er waren er ook bij met gezichten, die niet bepaald aangenaam of vertrouwenwekkend waren te noemen, maar herkennen deed hij er geen van.

Toen hij door de luxe-wagen liep, bemerkte hij, dat Kaldrup en zijn dochter nog altijd in hun slaapafdeling waren, en hij liep dus verder, met het plan eens naar zijn gevangene te gaan omzien, in de flauwe hoop, dat de man, die de aanslag op hem gepleegd had, misschien iets zou willen loslaten.

Hij kon de goederenwagen binnentreden, door de schuifdeur eenvoudig te openen, en dit verontrustte hem wel een weinig, met het oog op een mogelijke ontvluchtingspoging van zijn gevangene maar hij werd weer gerust gesteld, toen hij de gevangen bandiet nog altijd in zijn hoek zag zitten, gebonden en wel, terwijl drie postbeambten in de wagen zaten, lustig hun pijpje rokend, en een kaartje leggend om zich de tijd te verdrijven, want zij hadden zoëven de post reeds voor het grootste gedeelte gesorteerd, die te El Pazo in de trein was gekomen en konden nu rusten totdat het station Amarilla was bereikt waar zeker weer nieuwe lading zou worden ingenomen.

Eigenlijk hadden zij hier niets te maken, want hun postwagen was voor deze goederenwagon gekoppeld, zoals Raffles, aan wiens onderzoekend oog maar weinig ontging, reeds vóór het vertrek uit El Pazo had opgemerkt.

Vóór die postwagen was een tweede goederenwagon en daàrvoor, onmiddellijk achter de tender, nog een stevig gesloten wagon, eigenlijk te klein om een goederenwagen te kunnen zijn, waarvan hij het doel niet aanstonds begrepen had.

Maar het was alsof er plotseling iets in zijn geest geopenbaard werd, toen hij een man zag binnentreden met een

gelloneerde pet op en een revolvertas op zijde.

Raffles was te lang in Amerika geweest, om niet aanstonds te weten, dat die man een bankbeambte was, een van die betrouwbare lieden, die zeer goed met vuurwapens weten om te gaan.

Deze ambtenaar bleef een ogenblik verrast in de doorgang naar de postwagons staan, wierp Raffles toen een donkere blik toe en zei kortaf:

— Pardon, mijnheer, hier is geen toegang voor de reizigers. Ga naar uw plaats terug, wat ik u verzoeken mag.

— Ik denk dat gij aan uw uniform het recht ontleent, zo tegen mij te spreken, waarde vriend, antwoordde Raffles koeltjes. Maar laat ik je zeggen, dat ik overal kan komen waar ik verkies, zelfs in je goudwagen.

De man verschrikte blijkbaar en wierp een snelle blik in de richting van de gevangene, die hij zeker reeds eerder had gezien.

Raffles had de ogen van de man zien flikkeren toen hij over het goud hoorde praten en plotseling schoot het hem te binnen, dat het zeer goed mogelijk was, dat de bandieten reeds eerder kennis hadden gedragen van de aanwezigheid van de goudzending in de trein, en voornemens waren geweest, twee vliegen, misschien wel drie in één klap te slaan.

De bankbeambte deed nog een stap naar voren, keek Raffles streng aan en hernam nors:

— Ik laat mij niet door dergelijke praatjes intimideren, mijnheer. Ik weet wel wat gij bedoelt met uw woorden.

— Houd u toch niet van de domme, zei Raffles schouderophalend. Denkt gij dat ik die pet, en dat ik die revolvertas niet ken? Die behoren bij een goudzending. Maar stel je gerust, ik zal me wel even legitimeren.

Hij was op de man toegetreden, en liet hem een van die voortreffelijk nagelbootste rechercheurs-penningen zien, zoals alleen Raffles ze ooit werkelijk goed heeft kunnen maken, op een zodanige wijze, dat zelfs het meest geoefende oog het bedrog niet kon ontdekken.

Het gelaat van de bankbeambte, Drex-

ler geheten, veranderde eensklaps, hij tikte even aan zijn pet, en mompelde:

— Dan is het natuurlijk iets anders. Dan zult gij zeker ook wel weten hoe die kerel daar komt?

Dat was een tamelijk lastige vraag voor Raffles. Antwoorde hij bevestigend, verklaarde hij dat hij zelf het geweest was die de vorige dag de man onschadelijk had gemaakt, dan zou de gevangen bandiet natuurlijk niet nalaten luidkeels zijn naam uit te schreeuwen, en het mocht aan gerechte twijfel onderhevig worden geacht, of de bankbeambte dan wel dezelfde toegeeflijke houding jegens Raffles in acht zou nemen, als de politie en de militairen te El Pazo gedaan hadden.

Raffles in de buurt laten van een wagon met vierhonderdduizend dollar aan goud, dat zou, in de gedachtengang van Drexler, hetzelfde betekenen als de kat op het spek binden.

Raffles omzeilde de klip handig door te antwoorden:

— Dat weet iedereen in de trein. Er weten al te veel mensen van die arrestatie naar mijn zin.

— En ik heb geen rustig ogenblik meer, sedert ik weet, dat er van dat slag in de trein zijn, bromde Drexler. Die kerel vertelde mij zoëven, dat hij het alleen maar aan de stok had gehad met John Raffles... ik behoef u natuurlijk niet te zeggen wie dat is.

— Neen, dat behoeft niet, antwoordde Raffles droogjes. Ik geloof te mogen zeggen dat ik hem ken. En wat denk je daar van? Zou de man waarheid spreken?

— Natuurlijk liegt hij het, zo groot als hij daar zit, antwoordde Drexler met een spotlachje. Waar zou die neger dan zo plotseling gebleven zijn? In de lucht opgelost soms? Uit de trein gesprongen? Ik denk dat hij alleen in zijn verbeelding heeft bestaan, dat denk ik.

— Er waren getuigen bij, riep de gevangene op woeste toon. En je kunt van mij op een briefje krijgen, Drexler, dat je een nog stommer ezel bent dan waarvoor ik je houd, als je hen ook niet gelooft.

In zijn wiek geschoten kwam Drexler dreigend voor de gebonden man staan, en riep uit:

— Ik zou je waarschuwen, op je woorden te passen, Dave. Je bent brutaal, dat weten we, maar ik laat me door jouw slag niet beledigen.

— Wel zo, de heren schijnen elkaar te kennen? vroeg Raffles ironisch.

— Stel je voor dat ik Dave Caruther niet zou kennen, riep Drexler honend uit. Ik was er bij, toen ze vijf jaren geleden die mooie mijnheer snapten, bij gelegenheid van een inbraak in onze bank, de Country and Commerce.

— Een oplichterstroep, riep Caruther nijdig. Een dievenbank. Jullie stelen links en rechts als de raven, dat is zo bekend als dat de aarde om de zon draait.

— Dave, pas op, riep Drexler, die rood werd van woede, terwijl hij de vuist tegen de gevangene ophief. Ik laat niet met me spotten. Onze bank is zo goed als iedere andere, al weten we wat zaken doen is.

— De heren zijn, geloof ik, geen vrienden? vroeg Raffles weer, met een vage glimlach van de een naar de ander ziend.

— Ik zag hem het liefst hangen, bromde Dave. Een stomme ezel en een beul.

— En jou zal ik nog wel eens in de elektrische stoel zien, hoonde de bankbeambte.

Hij wendde zich opnieuw tot Raffles en vervolgde:

— Ik kan u zeggen, mijnheer, dat ik verbaasd was, toen ik die kerel hier in de wagon aantrof. Hij is overal bij waar maar wat te halen valt, maar ik mag een staart krijgen als ik begrijp, hoe het tuig er ditmaal achter is gekomen, dat twee van mijn collega's en ik een paar kisten... nu ja, daar praten we niet langer over.

— Het is het oude wijf doorslaan als een kluis, riep Dave Caruther met een snor- en spotlachje uit. Net alsof het niet al lang bekend is bij de jonkers. Waarvoor dankzend? De kerel had den toorn van de aarde om de zon draait, en neer, dat ze allang uitgelekt zijn,

een week voor je trein gaat? Man, de directie, die jou nog één dag in dienst houdt, is rijp voor een besjeshuis, dat kun je van mij op een briefje krijgen. En ik zeg je nog eens, dat het waar is, dat ik Raffles een por heb willen geven, even waarachtig als het me spijt, dat ik die spiegel in de restauratiewagen niet bijtijds gezien heb. Als hij nu niet meer te vinden is, dan moet hij óf van de trein zijn gesprongen, óf hij heeft zich weten te verkleeden. Hij is er slim genoeg voor, laat ik je dat zeggen.

Raffles begreep nu heel goed, dat hij zijn oorspronkelijk plan om Caruther te ondervragen, zou moeten laten varen, nu de zaken zo stonden, en eensklaps het element van de goudzending zich was komen voegen in het samenstel van verwickelingen, hetwelk daar op die voortrazende trein ontstaan was, en waarin hij nog geen uitweg wist.

Eén ding was hem duidelijk, Bianca Kirilef had geweten, dat er met deze trein goud zou worden verzonden, anders zou deze kerel er niet op die wijze over gesproken hebben.

Raffles begon nu de plek, waar deze man bewaakt werd, reeds met geheel andere ogen te zien.

Men kon van deze bagagewagen, die vol stond met koffers en kisten van allerlei aard zodat er slechts een kleine ruimte overbleef in het midden voor een smalle tafel en wat stoelen, overstappen in de postwagen, vandaar in de tweede bagagewagen, en dan kon men natuurlijk over een verbindingsbrug ook in de wagon komen, waarin het goud werd vervoerd, daar het anders onmogelijk was, dat Drexler zich hier bevond.

Terwijl hij hier nog over nadacht, wendde Drexler zich opnieuw tot hem met de nieuwsgierige vraag:

— Mag ik weten, mijnheer, waarom u met deze trein reist? Zeker een zakenreis?

— Min of meer. Ik zoek een zekere Bianca Kirilef, antwoordde Raffles voor de vuist weg.

Met een snelle blik zag hij hoe Caruther verbleekte, en hem een woeste blik toewierp.

Hij vervolgde rustig, tot de bankbeambte:

— Gij kent de naam natuurlijk? Ge weet zeker wel, dat zij een zeer gevaarlijke dievegge is, een treinbandiet van naam, des te meer te duchten vanwege haar schoonheid?

Het was thans de beurt van Drexler om te verbleken, en zijn stem beefde zelfs toen hij vroeg:

— Is die vrouw hier in onze trein?

— Ik wou dat ik het wist, antwoordde Raffles schouderophalend. Men heeft mij alleen gezegd, dat ik hier in de buurt zou moeten zoeken, dat zij het laatst in El Pazo is gesignaleerd, waar zij zelfs in de gevangenis heeft moeten zitten, maar niet lang, want zij wist er bijna onmiddellijk weer uit te ontsnappen. Ik heb daar rondgekeken, maar ben er spoedig weer vertrokken, met de volstrekke zekerheid, dat ze daar niet meer was. En toen ik hoorde van de goudzending...

— Daar hebt gij dus ook al van gehoord? vroeg Drexler verschrikt. Is het dan soms een publiek geheim?

— Nu, dat zou te veel gezegd zijn, gaf Raffles glimlachend ten antwoord. Maar ik wist het in ieder geval, want het is mijn beroep om zo iets te weten. Ik herhaal dus, toen ik daarvan hoorde, bedacht ik, dat het niet tot de onmogelijkheden zou behoren, wanneer ook Bianca, het Meisje met de Blauwe Ogen, een spierinkje zou willen uitwerpen om een kabeljauw te vangen. Kent gij die uitdrukking?

— Wij zullen er wel voor zorgen, dat zij aan onze kabeljauw niet raakt, antwoordde Drexler nijdig. Wij zijn alle drie gewapend, het goud bevindt zich in stevige kisten in een stalen brandkast gesloten, er moeten altijd minstens twee mannen in de wagon blijven, en ik zou wel eens willen zien, wie er een vinger naar het goud van de «Country and Commerce» zou durven uitsteken.

— Misschien gebeurt dat nog wel eens, mijnheer Drexler, zei Raffles langzaam, tenminste wanneer gij u zo weinig bekommert om uw instructies, want als ik mij niet vergis, komt daar uit

de postwagen een van uw beide collega's aanwandelen, die « steeds in de wagon moeten blijven »...

Drexler keek Raffles een ogenblik met open mond aan, draaide zich, zonder een woord tot hem te zeggen, op zijn hielen om en briepte tegen zijn verblufte collega, voorzien van een soortgelijke pet en een soortgelijke revolver:

— Hoe durf je het wagen, Blake, van je post weg te lopen? Pas op man, want het zou je kunnen opbreken.

— Ik kom eens vragen, hoe het met mijn koffie staat? antwoordde de ander luchthartig. Ik snak naar een lekker warm kopje koffie.

— En ik zal me bij de Directie over je beklagen, snauwde Drexler, als je niet dadelijk weer maakt dat je weg komt. Heer in de hemel, wat is dat hier voor een bende.

Foeterend en vloekend, liep hij langs Blake heen, en verdween in de postwagen, om zich naar de vierhonderdduizend dollar te begeven, in staven goud, die aan zijn hoede waren toevertrouwd.

Blake haalde slechts de schouders op en zei laconiek, meer tot zich zelf dan tot de nog altijd rustig voortkaartende postbeambten:

— Dat goud zal niet weglopen. Wat een drukte om vier honderd duizend dollar. Ik gaf het gehele gevalletje voor één kop goede koffie. Ik ben door en door verkleumd van het lange zitten. Zo Caruther, heb je een goede nacht gehad, lieve jongen.

De gevangene bromde als antwoord op die ironische vraag een zeer lelijk woord van een enkele lettergreep en scheen toen in gedachten te verzinken.

Raffles, die hier voorlopig niets te doen had, maar zich voornam, Caruther later in zijn nieuwe kwaliteit van detective, eens aan de tand te voelen, aanvaardde de terugweg.

Reeds op het eerste het beste verbindingsbruggetje moest hij een weinig ter zijde wijken voor Bianca Kirilef, in haar vermomming als krantenjongen. Zij wierp hem slechts een vluchtige blik toe en ging toen haastig verder.

— Zo, zo, zij gaat eens poolshoogte nemen, zei Raffles zacht lachend voor zich heen. Nu, schone dame, ik denk hetzelfde te doen, en wanneer je het op het goud mocht voorzien hebben, dan kan ik je zeggen, dat je voor concurrentie te vrezen hebt.

HOOFDSTUK V

HET GOUD

Raffles liep door drie wagens, waar de negerbedienden juist bezig waren de bedden op te ruimen, en ze te luchten door alle vensters open te zetten, terwijl de bleke, gaperige, slecht uitgeruste reizigers zich in de restauratiewagen poogden te restaureren met hete bouillon en thee, en in de derde trof hij Brand aan.

De wagon was volkomen verlaten op dat ogenblik, maar Raffles was een voorzichtig man, en hij keek dus zelfs tot in de netten en onder de banken van het compartiment waarin zij zich bevonden, voor hij vroeg:

— Niets bizonders?

— Niets anders, dan dat ik in op een na de laatste wagon een zwarte ke-

rel heb zien zitten, wiens tronie me bekend voorkomt, met een wat gekromde neus...

— Glimmend zwart haar en een wratje op zijn kin, viel Raffles hem in de rede. Ik wist ook wel dat ik me niet vergist had. Die man is Lopez Rodrigo.

— Juist. Ik kon mij zijn naam niet herinneren, maar hij is het stellig. Drie jaren geleden hebben wij te New York met hem te doen gehad.

— Ik wil je daarom ook verzoeken die man nauwkeurig in het oog te houden, zonder dat het opvalt. Vroeg of laat zal hij zich in verbinding moeten stellen met zijn medeplichtigen.

— Waarom eigenlijk? Mij hebben ze nog volstrekt niet herkend, met mijn

zwart haar en mijn kort snorretje, de brave Henderson nog veel minder, die werkelijk aanbiddelijk is in zijn rol als stijve Klaas, en jou zou ik zelfs niet herkend hebben, als je mij gisteren niet had aangesproken.

— Charles, luister goed, ik heb je een mededeling van gewicht te doen, in de voorste wagon wordt in een brandkast voor vier honderd duizend dollar aan goud vervoerd. En op dat goud hebben de heren het voorzien, of ik wil zelf in mijn verdere leven geen brandkastslot meer aanraken.

— En tegelijkertijd jou onschadelijk maken? riep Brand uit. Dat noem ik brutaal.

— Zij zullen denken, dat het in één moeite door gaat, antwoordde Raffles bedaard. Dat goud echter hebben zij nog niet, evenmin als mij. Weet je waar het vandaan komt?

— Niet het flauwste idee, antwoordde Brand, terwijl hij de spottende blik van Raffles trachtte te ontwijken, die strak op zijn gelaat was gevestigd.

— Van de «Country and Commercial Bank». Wel eens van gehoord?

— Heel vaag, mompelde Brand. Wat ik zeggen wilde...

— Neen pardon, breng mij nu niet van mijn à propos, want de zaak is van gewicht, hernam Raffles glimlachend. Die Bank is de diefachtigste, geraffineerdste financiële instelling, die ik hier in Amerika heb leren kennen, en dat wil in een land als dit heel wat zeggen. Het wordt bewaakt, zo noemen zij het zelf, door drie bankbeambten.

— Gewapend natuurlijk?

— Met revolvers, en een pet, niet te vergeten. Er is er een bij die Drexler heet, en een tweede, Blake, houdt erg veel van koffie, en laat daarvoor met plezier zijn vier honderd duizend dollar in de steek.

— Waarom deel je mij dat alles zo uitvoerig mee?

— Beste vent, de uitdrukking van naïve onnozelheid die op dit ogenblik op je gelaat staat afgeschilderd, is werkelijk bewonderenswaardig. Intussen getuigt je vraag niet van veel doorzicht. Ik deel het je mede, omdat je toch op

de hoogte zult moeten zijn als wij de slag slaan.

— De slag slaan? hakkelde Brand onthutst. Wat bedoel je?

— Ik bedoel het goud verduisteren, het wegnemen, het stelen, het roven. Is dat duidelijk genoeg? Moet ik het nog nauwkeuriger omschrijven? Ik wil die vier honderd duizend dollar hebben. Wat ligt er in die uitdrukking, dat je niet begrijpt? Zeg het mij, en ik zal het voor je trachten toe te lichten.

— Om 's hemels wil, Edward, drijf er niet de spot mee, riep Brand verschrikt uit.

— De spot mee drijven? Met vier honderd duizend dollar? Dat zou ik niet gaarne doen. Ik kan dat geld heel goed gebruiken, want wij hebben niet veel contanten mee genomen uit Londen. Onze vriend Kaldrup is van oordeel, dat hij nu genoeg geld in de verdediging van zijn leven heeft gestoken, en wat ik niet nodig heb voor de bestrijding van het Kwade Oog, dat zal ik in ieder geval op een heel wat betere wijze besteden dan de directeurs van die zwendelonderneming, die zo onverstandig is, haar goudstaven te vervoeren in dezelfde trein, waarmede ik reis.

— Maar wat je daar zegt is iets onmogelijks, riep Brand bijna jammerend uit. Letterlijk alles is op dit ogenblik tegen je.

— Geef er een opsomming van, als je dat kan opluchten, maar maak het, wat ik je bidden mag, kort.

— Ten eerste zijn er bandieten in de trein, wier aantal wij niet kennen, die echter hetzelfde doel beogen, en die je dus met alle middelen zullen tegenwerken.

— Eén, begon Raffles kalm.

— Dan is het goud, zoals je zelf zegt, veilig weggeborgen in een brandkast.

— Twee, telde Raffles.

— Er is een goede bewaking, mannen met geladen revolvers.

— Drie, en zelfs twee maal drie, spottte Raffles.

— Je hebt beloofd, de Kaldrups veilig en wel naar New York te brengen, en aan die belofte kun je je onmogelijk onttrekken.

— Wel geteld: vier.

— Ten slotte, zul je onmiddellijk be-
trapt worden, en ik acht het volkomen
krankzinnig zo à l'improviste, zonder
de geringste voorbereiding, zulk een
moeilijk geval tot een goed einde te
brengen.

— Vijf redenen dus, Charles, de vier
technische elimineer ik bij voorbaat. Er
zijn moeilijkheden, dat beken ik, maar
die zijn niet onoverkomelijk. Blijft over
de gevoelsreden, het zogenaamde mo-
tief-Kaldrup. En ik moet zeggen, het is
althans enigermate steekhoudend, maar
dan ook niet meer dan dat. Want nog
voor ik van het goud iets afwist, heb
ik hun al de raad gegeven de trein te
verlaten, en dat zo gauw mogelijk, om
zich te onttrekken aan de wraaknemingen
van de Bende.

— Maar wanneer die kerels dat goud
gestolen hebben, zullen zij waarachtig
wel aan andere dingen te denken heb-
ben dan aan een wraakneming, en zo
spoedig zij maar kunnen, vluchten, wierp
Brand hem wanhopig tegen. En in dat
geval zullen zij, de Kaldrups, in de trein
kunnen blijven en ben je ook wel ver-
plicht, hen te vergezellen tot New York.

— Ja maar, pardon, de bandieten zul-
len het goud juist niet stelen, omdat
ik het doe. Is dat logisch?

— Als jij het doet, Edward, zullen
wij zelf moeten vluchten, en komt er
dus van een bescherming ook niets.

Wéér bleef het een ogenblik stil, ter-
wijl Brand het gelaat van Raffles aan-
dachtig bleef gadeslaan.

Het was duidelijk te zien, dat Raf-
fles een zware tweestrijd met zichzelf
voerde.

Aan de ene kant stond het belang
van Kaldrup, aan de andere zijn be-
geerte de bandieten te vlug af te zijn,
en zich meester te maken van het goud,
dat zijzelf hadden willen roven.

Maar toen verscheen er plotseling een
harde trek op zijn gelaat.

En in zijn ogen kwam die uitdruk-
king, welke Brand zo goed kende, wan-
neer Raffles een onherroepelijk besluit
had genomen.

Deze wendde langzaam zijn gelaat

naar Brand toe, en vroeg op zachte,
dringende toon:

— Je hebt mij dezer dagen herhaalde
malen te kennen gegeven, dat Sigrid
Kaldrup... zeer vriendschappelijke ge-
voelens voor mij koestert. Blijf je bij
die opvatting?

— Mijn mening is sinds die tijd nog
versterkt, Sigrid houdt van je, zei Brand
eenvoudig.

— Je bent het zeker wel met mij
eens, Charles, dat die genegenheid, ver-
onderstel dat je goed gezien hebt, doel-
loos is?

— Dat kan ik integendeel volstrekt
niet inzien, Edward, was het antwoord
van Brand, wiens lippen waren begin-
nen te trillen. Ik ben er van overtuigd,
dat de liefde van zo'n hoogstaand, rein
meisje...

— Genoeg, viel Raffles hem heftig in
de rede. Juist wijl zij zo hoog staat,
juist omdat zij zo ver boven mij uit-
steekt, kan er van een verbintenis van
welke aard dan ook, tussen ons nooit
sprake zijn, nooit! Ik ben niet blind. Ik-
zelf heb gezien, hoe in haar hart ge-
voelens begonnen te ontwaken, die nooit
uit hun sluimer gewekt hadden mogen
worden. Maar ik ken die soort vrou-
wen. Zij zou het zich tot een levenstaak
stellen, mij, zoals zij dat zou noemen,
te zuiveren, te verheffen, een braaf mens
van mij te maken, mij te bekeren. En
luister goed ik wil niet opgeheven of
bekeerd worden, noch door haar, noch
door wie dan ook. Mijn weg ligt voor
mij, en ik zal hem moeten volgen, tot
het einde.

— Waarom spreek je nu toch zo cy-
nisch, zei Brand hoofdschuddend en op
droeve toon. Begrijp je dan niet wat een
groot geluk het voor je zou zijn als
een lieve vrouw zich over je zou... ont-
fermen?

— Heb je wel gemerkt, Charles, hoe
lang je naar die laatste uitdrukking hebt
moeten zoeken? En je hadt gelijk. Zich
ontfermen, zich tot mij neerbuigen.
Maar zie je dan niet in, wat het voor
een man als ik ben, zou betekenen, wan-
neer hij moest leven aan de zijde van
een vrouw, die mij altijd, ook zonder
er met een woord over te reppen, aan

mijn verleden zou herinneren? Ik zou lijden onder dat gevoel, ik zou het mischienen op haar wreken, en wij zouden ongelukkig worden. En dan nog dit. Ik ben niet geschapen voor het huwelijk. Na een maand, een half jaar, niet veel langer, zou ik de boeien verbreken, snakken naar het wilde avontuur, het gevaar.

Hij wachtte een kort oogenblik, staarde met afwezige blik door het portiersraam naar buiten, waar zich nu geleidelijk de tekenen van de nabijheid ener stad begonnen te vertonen, en vervolgde toen:

— De met sneeuw bedekte steppen van Rusland zouden mij roepen, de poestas van Hongarije, de Afrikaanse Karoo de prairiën van Argentinië en de Indische Jungle. Mijn huwelijk zou mij niet beletten de ontzettende ellende om mij heen te zien, en ik zou nog altijd willen recht maken wat krom is.

— Schone redenen, Edward, maar die drogredenen zouden zijn, wanneer jij maar oprecht van haar hield. Zij zou je millioenen aanbrenge, en beiden zouden jullie veel goeds kunnen verrichten, op een andere wijze dan tot dusverre.

— Het is mogelijk... maar ik heb haar niet lief, zei Raffles langzaam, heel zacht, en met afgewend gelaat. En daarom wil ik je zeggen wat ik zal doen. Ik wil een hard geneesheer zijn, die onverbiddelijk het lancet hanteert, en wij zullen de zaak onmiddellijk beëindigen. Ik zal het goud roven, omdat ik mij dat nu eenmaal heb voorgenomen, en tegelijkertijd zal ik zorgen, dat de Kaldrups tijdig de trein verlaten. Het kon wel eens warm toegaan, en ik wil niet, dat zij er enig nadeel van zullen ondervinden.

— Maar dan zal zij het merken.

— Dat is het doel, hernam Raffles op koele toon.

— Dan had je zoëven wel gelijk, en dan ben je inderdaad een hardvochtig man, riep Brand op een toon van verontwaardiging. Je zult haar nodeloos pijn doen.

— Niet nodeloos, Charles, hernam Raffles met stemverheffing. Het moet, omdat het niet anders kan. Het zal wel-

licht een korte smart voor haar zijn, maar een wonde brandt men uit, en dat doet steeds pijn.

Brand zweeg. Het gelaat van Raffles zei hem, dat het nutteloos zou zijn, een poging te doen hem van gedachten te laten veranderen.

En voor het eerst sedert lange tijd voelde hij bijna iets als afkeer van die man, die alles opofferde zelfs de tedere gevoelens van een vrouw, ter bereiking van zijn doel.

Hij herinnerde hem aan die oude Romeinen, die niet aarzelden hun eigen kinderen te doden, wanneer een heilige noodzaak hen daartoe dwong.

Zuchtend wilde hij zich afwenden, maar Raffles hield hem bij de arm terug en vroeg half ironisch, half ontroerd:

— Je zult mij dus bij deze gelegenheid wel niet willen helpen?

Brand wendde hem zijn bedroefd gelaat toe en antwoordde zacht:

— Jij weet wel, Edward, dat ik je altijd en onder alle omstandigheden zal helpen. Ook nu kun je op mij rekenen. Maar het is zo jammer, zo onzegbaar jammer.

— Geloof me, amice, ik doe het om haar eigen bestwil, hernam Raffles en Brand kon zien dat zijn gezicht zelfs onder de schmink doodsbleek was geworden. Geen enkele vrouw, hoe schoon haar karakter ook mag zijn, zou op de duur gelukkig kunnen blijven met een man als ik ben, aan haar zijde. En nu genoeg hierover. De tijd om te handelen is aangebroken, binnen twintig minuten stopt de trein in Amarilla.

— Je bent toch zeker niet voornemens, het goud van eigenaar te doen veranderen in die twintig minuten?

— Zie je mij voor zo dwaas aan? antwoordde Raffles. Het plan moet, integendeel, rijpelijk beraamd worden.

— Maar wanneer Amarilla nu eens toevallig het punt van bestemming van die goudzending is?

— Dat is het heel zeker niet, amice, want de «Country and Commerce Bank» heeft haar hoofdzetel te Kansas City, en dat is, nog ruim een etmaal hier vandaan.

Brand stond een ogenblik in gedachten verzonken, en zei toen:

— Hoe zullen wij achter de plannen der bandieten komen?

— Dat is inderdaad niet zo gemakkelijk. Om te beginnen is het noodzakelijk te weten wie zij zijn, en daarom herhaal ik mijn verzoek, Lopez Rodrigo goed in het oog te houden. Hij moet als loodvisje dienst doen, die de haaien vooraf zwemt.

— En wat zijn nu je plannen?

— Ik heb het volgende bedacht, Charles, en ik geloof dat mijn plan een goede zijde heeft. De man, die ik gevangen heb kunnen nemen, Dave Caruther, zit nog altijd geboeid in de goederenwagen. Natuurlijk weten de bandieten dat, en als zij eenmaal het plan voor de goudroof ten uitvoer gaan leggen, zullen zij zeker niet nalaten hem tegelijkertijd te bevrijden. Welnu, ik wil hen voor zijn. Dave heeft mijn postuur, hij heeft grijze ogen, hij heeft een rossige knevel, en het zal mij dus al heel gemakkelijk vallen zijn uiterlijk aan te nemen, en mij in zijn plaats te stellen.

— En vervolgens?

— Wel vervolgens voeg ik mij bij de treinrovers.

— En geloof je, dat men dan niet aanstonds door de hele trein naar je zal zoeken?

— Neen, amice want de echte Caruther zal nog altijd in de bagagewagen zitten.

— Maar dat kunnen de bandieten ontdekken.

— Niet als ik er voor zorg, dat de kerel in een afzonderlijk hokje wordt opgesloten.

— Maar hoe kun je daarvoor zorgen, jij, als gepensioneerde kolonel?

— Dat ben ik niet in de ogen van het treinpersoneel en van mijn vriend de bankbeambte Drexler. Hij gelooft, dat ik een detective ben, op zoek... naar mijzelf.

— Maar de bandieten zullen achterdocht krijgen, Edward, als jij in de gedaante van Dave Caruther rustig met hun verkeert, terwijl niemand van het treinpersoneel ook maar de geringste

moeite schijnt te doen, om hem weer op te sporen.

— De tijd om achterdochtig te worden, Charles, zal kort zijn, hernam Raffles. Want ik zal pas te voorschijn komen, wanneer jij me nauwkeurig hebt kunnen aanduiden met wie ik, buiten Bianca en Lopez te doen krijg. Van dat ogenblik af zal alles in een kwartier zijn afgelopen. Weet ik eenmaal op welke plek de bandieten hun aanslag willen uitvoeren, dan is alles in orde, maak nu maar dat je wegkomt, en houd die Spanjaard in het oog. Je kunt mij steeds vinden in de eerste personenwagens, van de locomotief af gerekend, als je iets te zeggen hebt.

De conducteur tikte beleefd aan zijn pet, de gepensioneerde kolonel schonk hem een genadig hoofdknikje en daarop scheidden de twee vrienden.

Voor Raffles begon thans een zware tocht.

Want hij moest een vrouwenhart diep kwetsen, en al had hij zich zoëven tegenover Brand meedogenloos voorgedaan, in zijn binnenste klaagde een stem die riep om liefde en wederliefde, om de streling van een zachte vrouwenhand naar de warmte van een eigen haard. Nimmer had het hem zo bitter toegeschenen te moeten denken aan de ouderdom, die eenmaal zou naderen, en die hem zou overvallen, wanneer hij oud en alleen was, als toen hij langzaam ging door de rij van wagens, op weg naar de luxe-afdeling.

Een ogenblik bleef hij bij de ingang staan, en keek naar Kaldrup en zijn dochter, die reeds op hun oude plaats zaten.

Ja, zij was inderdaad lief en mooi, en zij was veel meer dan dat, want haar goedheid straalde door in die schoonheid, en verspreidde als een glans over haar gezichtje, dat een weinig bleek was, zeker ten gevolge van de vermoedenis van de reis.

Maar Raffles vermande zich, bande met geweld het gevoel uit zijn hart, dat daar voor een ogenblik was binnengeslopen, trad op vader en dochter toe, vroeg met afgemeten hoffelijkheid, als een medepassagier, die toevallig heeft

kennis gemaakt, naar hun welzijn, en zei toen zacht, alleen verstaanbaar voor het jonge meisje:

— Ik zou u gaarne een ogenblik willen spreken, Miss Sigrid. In de restauratiewagen is daartoe een goede gelegenheid.

Sigrid Kaldrup knikte, terwijl voor een ogenblik een donkere bos naar haar wangen opsteeg, en Raffles ging terug naar de wagen, waar zich op dat ogenblik niemand bevond, en waar de dochter van de spoorwegkoning zich nog geen vijf minuten later bij hem voegde.

Raffles trad dadelijk op haar toe, vatte haar hand, en zei, snel sprekend, als iemand die zo spoedig mogelijk een onaangename taak wil volbrengen:

— Miss Sigrid, ik heb mij de vrijheid veroorloofd, u te verzoeken om hier te komen, omdat ik u nog een en ander te zeggen heb, alvorens afscheid van u te nemen.

Het meisje legde met een snelle beweging de vrije linkerhand op het hart keek Raffles verschrikt aan en herhaalde toonloos:

— Afscheid nemen? Gij blijft dus bij uw plan, gij wilt ons tussentijds de trein doen verlaten?

— Neen, Miss Sigrid. Ik ben van voor-nemen veranderd. Het is beter, dat uw vader en gij doorreizen naar New York.

— Dat wil dus zeggen, dat gij vandaag of morgen de trein verlaat?

— Misschien nog wel vandaag, Miss Sigrid.

— Maar waarom? Dreigt u gevaar?

— Het gevaar is niet groter, dan het geweest is.

— Dan begrijp ik volstrekt niet...

— Deze trein vervoert goud, Miss Sigrid.

Zij scheen hem niet aanstonds te begrijpen. Of misschien wilde zij niet. Haar ogen dwaalden zoekend over zijn gelaat, en bleven ten slotte gevestigd op de zijne, die een harde glans hadden gekregen. Het was alsof het licht schampte als op gepolijst metaal. Zij was bleek geworden.

— Wat wilt gij daarmee zeggen?

— Er zijn hier bandieten in de trein. Zij hoopten niet alleen mij uit de weg

te kunnen ruimen, maar ik weet zeker dat hun doel was, tevens zich meester te maken van een zending goud van 400.000 dollars, die onder geleide van drie gewapende bankbeampten naar Kansas City wordt vervoerd. Ik ben niet van plan dat toe te laten...

— O, nu begrijp ik het, riep het meisje op levendige toon. Gij wilt die diefstal voorkomen, gij wilt de bandieten laten arresteren en...

— Ik ben niet van plan om dat toe te laten, miss, daar ik dat goud zelf wil hebben, voltooid Raffles op koele toon de zin.

Geruime tijd bleef het meisje hem zwijgend aanzien, met één hand steunend op de met damast gedekte tafel, en haar gelaat was weinig minder wit dan die kostbare bedekking.

— Is u dat ernst? kon zij eindelijk stamelend vragen.

— Gij weet wie ik ben, en gij vraagt of het mij ernst is? hernam Raffles bijna ruw.

— Maar, toen wij vertrokken, hebt gij daar niets van gezegd, prevelde Sigrid bijna toonloos.

— Ik kon er toen niets van zeggen, miss, omdat ik van de aanwezigheid van het goud nog niets afwist, hernam Raffles, en wat hij slechts zeer zelden deed, dat deed hij nu: hij vermeed haar onder het spreken aan te zien. Slechts bij toeval ben ik er gedurende de reis achtergekomen, dat de Country and Commerce Bank, tussen haakjes een bende gouddieven, vraag dat bij gelegenheid maar eens aan uw vader, met deze trein tien staven goud ter waarde van 400.000 dollar vervoert. De bandieten loeren daarop; ik wil hen vóór zijn, en dat is alles.

— Ja, dat is alles herhaalde Sigrid op bittere toon. Maar, mijn God, hebt gij dan geen hart, dat gij dit doen wilt, terwijl ik...

Een droge snik belette haar voort te gaan. De hand die op de tafel steunde, trilde als een espenblad.

— Miss Sigrid, ik heb mij tegenover u nooit anders voorgedaan dan ik was, hernam Raffles, en nu lag er een smartelijke klank in zijn stem. Gij hebt van

het eerste ogenblik af, dat ik uw vader mocht bijstaan, mijn beroep gekend. Gij hebt ook moeten weten, dat ik het nooit zou loochenen. Thans biedt zich de gelegenheid aan, een instelling te beroven, die van schurkerijen bestaat, en ik wil haar niet ongebruikt laten voorbijgaan.

— En... hebt gij daarbij dan geen ogenblik aan mij gedacht? vroeg het meisje terwijl zij Raffles met ogen vol tranen aanzag. Ben ik u dan in het geheel niets, dat gij in mijn tegenwoordigheid... terwijl ik er als het ware bij moet toezien...

— Dat is waar, miss, gij hebt gelijk, en ik schaam mij, dat die gedachte niet bij mijzelf is opgekomen. Welnu, dan zal ik uw vader en u verzoeken de trein reeds te Amarilla te verlaten. Het droevig schouwspel zal u dan bespaard blijven. Gij hebt volkomen gelijk, en ik ben een bruto, dat ik daaraan zelf niet gedacht heb. Tracht uw vader dus te overtuigen, dat het beter is, dat gij nu aanstonds de trein verlaat. Binnen tien minuten zullen wij het station bereikt hebben. En thans behoeft gij geen vrees te koesteren, dat de bandieten tegelijk zullen uitstappen, want zij hebben thans belangrijker zaken op het oog.

Sigrïd was zo mogelijk nog bleker geworden, en het was duidelijk te zien, dat zij vocht met een aandoening, die haar dreigde te overmeesteren.

Toch wist zij zich met een uiterste krachtinspanning te beheersen, en zei, Raffles recht in het gelaat ziende:

— Ik zal u te New York 400.000 dollar doen schenken, wanneer gij dat plan laat varen.

— Uw bedoelingen zijn zeer prijzenswaardig Miss, maar van soortgelijke geschenken ben ik afkerig. Gij zoudt beter doen een som van gelijke grootte door uw vader te doen besteden aan goede werken.

— Dat antwoord had ik verwacht, hernam het meisje rustig. Welnu, ik zal te Amarilla niet uit de trein stappen.

— Maar gij zegde zoëven zelf...

— Dat herroep ik. Ik voel dat gij u in een groot gevaar gaat begeven, en ik zou mijzelf van een schandelijke lafheid moeten beschuldigen als ik u thans verliet. Als mijn smeekbede dan niet voldoende is u te weerhouden van uw plan, dan wil ik tenminste in de nabijheid zijn van de man, die mijn vader en mij meermalen het leven redde, als hij zelf in gevaar verkeert.

Een ogenblik lichtte het in de ogen van Raffles, en toen zei hij op rustige toon:

— Ik zie wel, dat ik u niet van uw besluit zal kunnen afbrengen, Miss Sigrïd. Het zij dan zo. Dan zult gij doorreizen naar New York en voor die tijd zal ik de trein hebben verlaten met mijn vrienden, en met het goud. En wat de bandieten betreft, die mij een onedele concurrentie hadden willen aandoen, ik verzeker u, dat zij bij deze gelegenheid aan het kortste einde zullen trekken.

HOOFDSTUK VI TOEBEREIDSELEN

Een paar minuten later stond de trein onder de lage overkapping van het station Amarilla.

Zoals Raffles wel vermoed had, was er in die korte tussentijd niets geschied. Het was dan ook duidelijk, dat de bandieten voornemens moesten zijn, hun aanslag te plegen op een punt, zo dicht mogelijk bij Kansas City, wijl zij daar de meeste kansen hadden ongehinderd met hun buit te ontkomen.

Vandaar immers lopen wel vijf of zes spoorlijnen in verschillende richtingen, het aantal waterwegen is er legio en men vindt er tal van automobielroutes.

En daargingds zouden zich wellicht medeplichtigen bevinden, langs de lijn, die zouden moeten helpen bij de roof, want volgens de laatste methodes wierpen de treindieven hun buit, eenvoudig op een gunstig punt uit de trein, waar hij dan in ontvangst wordt genomen

door medeplichtigen, die met hun auto's gereed hebben gestaan, en meestal spoorloos met het geroofde kunnen verdwijnen.

Raffles had het perron nauwkeurig in het oog gehouden, maar hij had volstrekt niets verdachts gezien. Een paar malen zag hij Brand haastig in zijn conducteursuniform voorbijlopen, blijkbaar op het voetspoor van Lopez Rodrigo, die behoefte scheen te hebben aan frisse lucht, en met de handen in de zakken in de richting liep van een buffet, dat er verdacht veel op geleek, alsof men er, behalve koffie, thee, bouillon en andere onschadelijke dranken nog een vocht verkocht, hetwelk in de Verenigde Staten destijds streng verboden is.

Een ogenblik dacht Raffles er over na, of de bandieten wel werkelijk de onbeschaamdheid zover zouden drijven, hun plan door te zetten, ofschoon een hunner reeds gearresteerd was, en zij onmogelijk met zekerheid konden weten of Raffles zich al of niet in de trein bevond. Zij moesten toch begrijpen, dat hij onmogelijk zo dwaas kon zijn geweest, ten eerste zijn vrienden in de steek te laten, ten tweede van een in ijsingwekkende vaart voortsnellende trein te springen. Dit was het eerste station, waar de trein stopte sedert de worsteling in de restauratiewagen, en de boeven zouden wel goed opletten, of zij er drie mannen zagen uitstappen, wier signalement overeenkwam met dat van Raffles en zijn beide helpers.

Wat Henderson aangaat, Raffles wist dat de brave kerel nog altijd op zijn oude plekje te vinden zou zijn, stijf als een bezemsteel, maar bereid, bij het minste teken van onraad zijn hulp te bieden.

Een zevental reizigers had de trein verlaten, er waren er tien of elf ingestapt, de locomotief liet haar snerpende stoomfluit horen, er werd nog wat heen en weer geschreeuwd en daarop zette de trein zich weer in beweging.

Naar het scheen was de jacht van Lopez Rodrigo niet onvoordelig geweest, want twee van zijn zakken puilden op eigenaardige wijze uit, en zijn gelaat

vertoonde een vrolijke uitdrukking, toen hij haastig op het allerlaatste ogenblik het kleine trapje beklom, dat naar het achterste balkon voerde.

Vijf passen achter hem volgde Brand, die hem zeker geen ogenblik uit het oog had verloren, en die op de trein sprong, toen hij reeds wegreed.

Thans zou de eerste plaats, welke de trein voor korte tijd moest aandoen, Liberal zijn.

Het was nu omstreeks negen uur in de ochtend en de reizigers begonnen zich in de restauratiewagen te verzamelen. De kellners, zonder uitzondering tot het zwarte ras behorend, liepen bedrijvig heen en weer, om de trein zoveel mogelijk te luchten en in de restauratiewagen te bedienen.

Toen Raffles zich op zijn beurt naar de wagen wilde begeven, waarheen Kaldrup en zijn dochter hem reeds waren voorgegaan, liep Brand hem op het verbindingsbruggetje haastig voorbij, maar toch niet zo vlug of hij kon hem toefluisteren:

— Ik heb drie vrienden van Rodrigo uitgevonden, twee zitten er bij elkaar aan het derde tafeltje rechts, de derde schuin tegenover hen aan het tweede tafeltje links, een jonge vent met hoogblond haar.

Raffles knikte zwiingend, ten teken dat hij het verstaan had, en ging verder.

Hij liet zijn blikken snel door de grote restauratiewagen gaan, en bemerkte aan het bedoelde derde tafeltje rechts twee goedgeklede heren, die hij reeds herhaaldelijk gezien had, zonder een ogenblik te hebben vermoed, dat zij gevaarlijke treinrovers waren, en tot de vrienden van Bianca behoorden.

Wat de jonge man met het hoogblonde haar betrof, Raffles zag dat hij had plaats genomen aan hetzelfde tafeltje, waar de Kaldrups zaten en blijkbaar zijn best deed een gesprek aan te knopen met het jonge meisje, dat hem echter nauwelijks scheen op te merken, en lusteloos met een bleek gezichtje uit het portierraam keek, ofschoon daar waarlijk nog steeds niet veel te zien was in dit gedeelte van de staat Oklahoma, waar de trein door raasde.

Op het eerste ogenblik meende Raffles, dat Brand zich moest hebben vergist. Die man met zijn rosblond haar was nog niet veel meer dan een knaap, met een glad, rose, baardeloos gelaat, lichte wenkbrauwen en blauwe ogen.

Hij was onberispelijk gekleed, en maakte zelfs een wat verwijfde indruk. Maar Raffles wist dat het uiterlijk menigmaal bedriegt, en een zekere loerende uitdrukking, die voor een ondeelbaar ogenblik in de lichtblauwe ogen verscheen, waarover de dikke oogleden weer aanstonds neervielen, bewees hem, dat ook hier het uiterlijk misleidend was en dat die man niet was wat hij scheen, een rijk moederzootje, dat voor zijn genoegen op reis was.

Terwijl hij nog naar een goede plaats zocht, ging Bianca hem voorbij. Zij droeg nog altijd de uniform van kranthenjongen.

Raffles zag hoe zij bliksemsnel een teken gaf aan de beide heren aan het tafeltje rechts.

Hij zag nog méér, want toen zij de blonde jongen op zijn verzoek een van de ochtendbladen verkocht, die in het zoëven verlaten station in de trein waren gebracht, zag hij vliegensvlug een klein briefje van haar hand overgaan in de zijne.

Het was dus duidelijk dat de zaken hun hoogtepunt gingen bereiken, en dat de voorbereidselen der bandieten getroffen waren.

Even glimlachte Raffles.

Het zou waarlijk weinig om het lijf hebben, wanneer het aantal treinbandieten beperkt was tot deze drie mannen en die vrouw.

Het is waar, daarvan kon hij niet zeker zijn, en het was zeer goed mogelijk, dat er elders in de trein nog heel wat meer van dat schuim zat, die slechts op het eerste sein wachtten om zich bij hun makkers te voegen.

Hij liep langzaam door het middenpad, en ofschoon hij opzettelijk niet omkeek, was het hem alsof hij de verwijtende blik van Sigrid Kaldrup op zich voelde rusten.

Hij ging dicht bij de tegenovergestelde deur zitten, en een ogenblik later

werd hem zijn ontbijt opgediend door de negerkellner.

Juist toen hij begonnen was, trad ook Henderson binnen, en Raffles keek met bewondering naar hem, hoe hij onhandig, telkens struikelend door het middenpad liep, zenuwachtig aan zijn bril trekkend.

Er waren nog maar weinig plaatsen vrij, en het leek dan ook volkomen natuurlijk dat de kwaker plaats nam aan het tafeltje, waar Raffles reeds gezeten was.

Aan de andere kant van het gangpad, eveneens vlak bij de deur, zaten twee stokdove dames, waarschijnlijk zusters, die elkander allerlei wederwaardigheden toeschreeuwden aangaande de reis, en Raffles kon dus ongemerkt op de achterzij van het menu schrijven: « Let goed op, want het spel gaat aanstonds beginnen. Ik verander vandaag van uiterlijk en als je mij terugziet, draag ik een donkergrijs colbertpak, een kaashoedje, ik heb een rossige knevel, en ik zal mij bij de bandieten voegen. Zet je ogen de gehele dag goed open, maar vooral tegen de tijd dat het donker wordt, en versta je met mijnheer Brand. »

Hij draaide het menu ongemerkt om, en schoof het Henderson toe, die er zich diep overheen boog, als iemand die zeer bijziende is.

Zij wisselden verder geen woord, aten langzaam, en gaven zo aan de anderen de tijd de vrij benauwde restauratiewagen weer te verlaten.

Toen zij alleen waren met de beide oude dames, die nog lang niet voornemens schenen hun luid gesprek te staken, kwam Brand schijnbaar toevallig de wagen binnen, nam de dames een ogenblik op, bemerkte al spoedig dat beiden zeer slecht hoorden, en zei tot Raffles, terwijl hij zich naar hem overboog als om hem zijn reisbiljet te vragen:

— Ik heb er zoëven nog vijf ontdekt. Het schijnt een hele bende te zijn. Zij geven elkaar tekens, en ik geloof, dat zij spoedig van leer zullen trekken.

Dit was voor Raffles voldoende om niet langer met de uitvoering van zijn

plan te wachten. Binnen een uur zou Liberal bereikt worden. Dat de bandieten daarvoor iets zouden ondernemen oordeelde hij niet waarschijnlijk, want de plek leek hier minder gunstig en er lag nog een hele dag voor de treinrovers, maar ook voor hun achtervolgers...

Voor alle zekerheid echter ging Raffles de toestand vóór in de trein eens opnemen.

Hij trof daar zijn gevangene nog altijd stevig geboeid aan, het goud was op zijn plaats in de brandkast, de drie bewakers waren op hun post, en de post-beambten zaten alweer te kaarten.

Na zich hiervan te hebben overtuigd, hield Raffles zich alsof hij de trein te Liberal wilde verlaten, begon bagage bijeen te zoeken, trok zijn overjas aan, en verwisselde zijn reispet met een hoed.

Want hij begreep nu wel, met een bende van minstens tien personen te doen te hebben, waarvan de leden scherp zouden uitkijken en die wellicht achterdocht zouden krijgen als zij de knorrige gepensioneerde kolonel, die op goede voet scheen te staan met de Kaldrups, plotseling niet meer zagen.

Er zou nog een kwartier verlopen voor de trein opnieuw stilstond, en daarvan maakte Raffles een nuttig gebruik.

Hij begaf zich weer naar de bagagewagen, trof daar Drexler aan, voerde hem naar de postwagen, waar zich op het ogenblik alleen maar een sorteerder bevond, en begon toen:

— Hoe was de nachtrust, waarde heer Drexler?

— Miserabel mijnheer, om u de gulle waarheid te zeggen, antwoordde de bankbeambte mismoedig. Uw woorden van gisteren hebben er natuurlijk niet toe bijgedragen mij en mijn collega's rustiger te stemmen.

— Dat is zeer begrijpelijk, mijn waarde heer Drexler, en ofschoon het mij erg spijt, ik ben wel genooddaakt, u in kennis te brengen met een reeks van feiten, die uw onrust waarschijnlijk nog aanzienlijk zullen doen stijgen.

Drexler werd zo bleek als een dode, en greep Raffles bij de arm, terwijl hij op schone toon fluisterde:

— Er zijn dus nog méér bandieten in de trein?

— Ja.

— Hoeveel?

— Tien of twaalf. Misschien ook nog meer.

— Grote goden, dat is een hele legermacht, riep Drexler met bevende stem uit. Zij hebben het dus op ons goud voorzien?

— Dat is althans wel aan te nemen, moet ik vrezen, antwoordde Raffles ironisch.

— En weet gij wanneer de aanslag zal worden gepleegd? hernam Drexler weer, terwijl hij Raffles met een zenuwachtige beweging bij de arm vatte.

— Daarvan weet ik, helaas, niets, mijnheer, en ik ben juist hier gekomen om u te verzoeken mij te helpen om er achter te komen.

— Ik verlang niets liever, mijnheer, riep Drexler uit, terwijl hij zijn nat voorhoofd met zijn zakdoek droog bette. Zeg mij slechts wat gij verlangt.

— Het is heel eenvoudig. Er is zeker in de wagen waarin het goud vervoerd wordt, wel een goede plek, waar wij die geknipte vogel kunnen opbergen?

— Die is er, maar waarom zouden wij de kerel niet laten waar hij nu is? Ik ben niet erg gesteld op zijn gezelschap, zo dicht bij onze stalen kast met goud.

— Komaan! Gij zijt met drie goed gewapende mannen en hij is alléén, ongewapend en geboeid, wierp Raffles hem met een minachtend glimlachje tegen.

— Maar wat hebt ge dan met hem voor?

— Ik wil eenvoudig zijn plaats innemen, het bij de treinrovers doen voorkomen, alsof ik wist te ontsnappen, en hen dan hun geheimen laten opbiechten.

— Een prachtig plan, riep Drexler met schitterende ogen uit.

De beide mannen gingen de bagagewagen weer binnen, waar Caruther in een allesbehalve aangenaam humeur in een hoek zat.

Hij was nog vastgebonden en keek Drexler grimmig aan, terwijl hij voor zich op de grond spuwde.

— Waarom kijkt die man nu zo kwaad? riep Drexler op verontwaardig-

de toon. Het is toch niet mijn schuld dat hij nu hier zit. Wij zullen je spoedig laten verhuizen.

— Wij zullen hem een beter plekje geven, waar hij ontslagen is van het lastige gezelschap dezer heren, zei Raffles op gemoedelijke toon, terwijl hij de touwen losmaakte, waarmede de gevangene was gevonden.

Verbluft stond Caruther op, en keek de man met de grijze knevels wantrouwend aan.

— Wat betekent dat? vroeg hij nors. Ah, ik begrijp het al, de politie in Liberal, hé?

Raffles haalde de schouders op, en de man vervolgde:

— Nu, hier of ergens anders, gesnapt ben ik toch.

Tussen de bankbeambte en Raffles in, stapte hij door de wagen, spottend nagestaard door de kaartende postmannen, ging over het verbindingsbruggetje en bemerkte tot zijn verwondering dat men hem naar de goudwagon bracht.

— Wat moet ik hier uitvoeren? vroeg hij, opnieuw achterdochtig geworden.

— Om te beginnen je uitkleden? antwoordde Raffles laconiek, terwijl hij zorgvuldig de ijzeren deur sloot, door middel waarvan men de wagon geheel kon isoleren van de rest van de trein.

Caruther liet een zware vloek horen, en bromde:

— Waarvoor is dat nodig? Denk je dat ik een naaktloper geworden ben?

— Je behoeft je alleen maar van je bovenkleden te ontdoen, hernam Raffles glimlachend, en je krijgt er de mijne voor in de plaats, die veel mooier zijn. Maar ik moet ze nog tien minuten aanhouden, tot mijn spijt. Je zult zien wat een goede grap het wordt. Mijnheer Drexler, mag ik u verzoeken onze vriend zolang met uw revolver in bedwang te houden, en vooral niet te aarzelen hem een kogel in het hoofd te jagen bij het eerste verzet?

Onder het spreken had Raffles de touwen reeds losgemaakt, waarmede de armen van de bandiet hem op de rug waren gebonden.

Caruther rekte zich eens goed uit, boog zijn armen heen en weer; plotse-

ling sprong hij als een tijger op Drexler toe.

Maar Raffles, steeds op zijn hoede, was hem een onderdeel van een seconde te vlug af.

Sneller dan de gedachte schoot zijn vuist uit, en trof de bandiet met ontzettende kracht tegen de kin, zodat hij als een blok neerviel en stil bleef liggen.

— Zo gaat het nog veel gemakkelijker, zei Raffles rustig en hij begon de kerel, hem telkens om en om rollende, te ontdoen van zijn colbert, vest en broek.

Drexler, geheel en al van zijn stuk gebracht door de plotselinge aanval, waaraan hij slechts ternauwernood ontkomen was keek een ogenblik vol verwondering toe en mompelde:

— Dat doet u daar knap, mijnheer. Men kan wel zien dat u het vaker bij de hand hebt gehad.

Raffles, met de kleden van de nog bewusteloze bandiet in de handen, lette ternauwernood op wat Drexler zei, en beval kortaf:

— En nu weg met hem. Waar is uw bergplaats?

— Hier, antwoordde de bankbeambte, en hij opende de deur van wat niets anders bleek te zijn dan een vrij ruime W.C. voorzien van een kleine opening, nauwelijks een hand breed, die voor frisse lucht moest zorgen, en welke inrichting ten dienste was van de begeleiders ener goudzending, die zo aanzienlijk was, dat men hun strenge bevelen had medegegeven de gepantserde wagon onder géén beding te verlaten, ook al zouden zij Amerika van Oost naar West moeten doorkruisen.

Raffles wierp er even een blik in en zei:

— Uitnemend geschikt voor het doel.

Hij bond Caruther opnieuw, snel en handig, en de nog altijd bewusteloze bandiet werd naar binnen geschoven, waarop de deur secuur achter hem werd dichtgemaakt.

Vijf minuten later hield de trein stil.

Raffles stapte uit, zijn valies in de hand, wetend dat verscheidene ogen hem zouden nakijken, liep voor de trein

om, en klom haastig en ongemerkt aan de verboden kant weder in de bagagewagen, waar Drexler de deur reeds voor hem had opengeschoven. Raffles verloor geen tijd. In allerijl ontdeed hij zich van het grijs geruite reispak, en schoot de kleren van Caruther aan, zette het dophoedje even op om het te passen en begon zijn gelaat onder handen te nemen.

Tot zijn verbazing, die bijna ontsteltenis werd, zag Drexler, hoe onder zijn vaardige vingers de snor verdween, het gehele gezicht een andere uitdrukking verkreeg en op een welhaast angstaanjagende wijze begon te gelijken op de wezenstrekken van de bandiet, die daar nu in zijn hokje zat opgesloten.

Binnen vijf minuten was de gedaanteverwisseling voltrokken.

Nog tien minuten zou de trein stilstaan.

Raffles wierp Drexler een veelbetekende blik toe, en zei op zachte toon: — Wacht mij hier. Misschien heb ik over enkele minuten wel een gewichtige mededeling te doen.

En met die woorden verliet hij de wagon, en liet daar Drexler en een van de andere begeleiders van het goud achter in een onbeschrijflijke toestand van zenuwachtige afwachting en vraes.

Binnen een minuut had Raffles Lopez Rodrigo gevonden.

De man keek hem ontsteld aan, en daarop onderzoekend om zich heen.

Raffles begreep dadelijk, dat zijn grime niets te wensen overliet.

De Spanjaard had hem in het geheel niet herkend, maar meende in hem Caruther te zien en vreesde, dat iemand van de reizigers, die hem had zien arresteren, hem zou herkennen.

Zodra Raffles in het bereik van zijn stem was, fluisterde de bandiet:

— Ontsnapt? Hoe heb je hem dat geleverd?

— Later, Lopez. Ik poets de plaat, antwoordde Raffles fluisterend. Ik kan ongezien verdwijnen in het gewoel van de reizigers en als ze mij hier in de trein terugvinden, ben ik verloren, en zullen ze mij wel beter opsluiten. Nog iets. Verlaat dadelijk allen de trein, tot

één seconde voor het vertrek. Ik heb Drexler duidelijk horen zeggen, dat er detectives zullen komen, die een onderzoek naar alle reizigers zullen instellen. Haast je, zeg het de anderen, of zij zijn er bij.

De treinrover verbleekte en knikte zwijgend.

Glimlachend zag Raffles hem snel in een der gangen verdwijnen en even later zag hij hem met nog vier of vijf andere kerels van verdacht uiterlijk, schijnbaar onverschillig over het perron slenteren, maar de trein scherp bespieënd.

Op dit punt gerustgesteld, begaf Raffles zich naar de luxe-afdeling.

Stokstijf zag hij Henderson op zijn plaats zitten.

Kaldrup en zijn dochter zaten ook weer in hun compartiment. Het meisje was bleek en blijkbaar ten prooi aan angstige gedachten.

Te oordelen naar het kalme uiterlijk van haar vader, had zij deze echter niets medegedeeld aangaande de stoute plannen van de man, die hem gered had.

Toen liep Raffles langzaam op Henderson toe.

Bijna zonder zijn lippen te bewegen, fluisterde hij, hem strak aanzijnde:

— Ga onmiddellijk naar de achterste wagon. Zoek eerst mijnheer Brand op en breng hem mijn instructie over. Haast je.

Stijf stond de zogenaamde Kwaker op, en greep zijn ouderwetse parapluie.

Juist toen hij de wagon verlaten had, hoorde Raffles een zwakke kreet achter zich.

Het was Sigrid, die hem geuit had; blijkbaar had zij begrepen, dat hij het was, die daar zo rustig als de gearresteerde Caruther door de wagon liep.

Raffles spoedde zich weg, na haar een enkele, snelle blik te hebben toegeworpen, vol ernst en vastberadenheid, droef toch ook, bevreesd dat hij wellicht op het laatste ogenblik zijn plan nog zou moeten prijsgeven.

Hij snelde de gangen weer door naar het voorste gedeelte van de trein, en zei tot Drexler, zodra hij in de goudwagen was:

— Vlug. De kisten naar de achterste wagen.

— Wàblief? stotterde de bankbeambte ontiaan.

— Vraag niets, en doe wat ik zeg, herhaalde Raffles ongeduldig. De bandieten zullen over vijf minuten hier zijn, zodra de trein zich weer in beweging heeft gezet. Wij zijn niet tegen hun aantal opgewassen, het zijn er minstens twintig. Zij hebben mij voor de ontsnapte Caruther aangezien en mij alles verteld. Hoe is het, ben je van plan je bank rustig te laten plunderen?

— Maar wat moeten wij met het goud in die wagen doen? jammerde Drexler doodsbleek.

— Daar is het veel beter te beschermen, eenvoudig omdat de boeven het dààr nooit zullen zoeken. Vlug, we hebben nog zes minuten.

Gehoorzaamend aan die bevelende stem gaf Drexler toe. Hij wenkte de beide andere beamtten; de kast werd geopend, de vijf kisten werden er uitgesleept en zo snel mogelijk naar de achterste wagen gebracht.

— Wie zijn dat? vroeg Drexler, achterdochtig op Brand en Henderson wijzend, die hun post reeds betrokken hadden.

— Helpers, antwoordde Raffles lachend. Goed vermomd, niet? Vlug de twee laatste kisten. Gij beiden en mijn vriend kunnen ze halen.

Bij die woorden had Raffles Henderson op een eigenaardige wijze aangekeken.

De reus begreep hem onmiddellijk. Hij ging heen met de twee bankbe-

ambten, hij keerde alléén terug, met de twee andere goudkisten op zijn schouder, goed togedekt.

— Waar zijn mijn twee assistenten? vroeg Drexler, ongerust naar de reus ziende.

— Ze slapen heerlijk, mijnheer, antwoordde Henderson goedmoedig. Ik heb hen zo zacht mogelijk te ruste gelegd, en hier is de sleutel van de gepantserde wagen.

Drexler uitte een kreet, het was alsof er hem eensklaps een doek van voor de ogen werd weggetrokken. Hij wilde vluchten, alarm maken... het was te laat...

Reeds had Raffles de deur op slot gedaan en de grendel er voor. Snel werd de rampzalige Drexler gebonden en aan een der banken van de geheel ledige wagen vastgemaakt. Op hetzelfde oogenblik klonk de stoomfluit, de trein vertrok...

Door een kier van het portierraam zag Raffles wel tien mannen op het laatste nippertje op de treeplanken springen...

Hij glimlachte voldaan, zijn list was volkomen gelukt.

Op een mijl van het station, toen de trein, wegens de vele wissels, nog weinig vaart had, werden de kisten vlug, bijna tegelijk van het uitkijkbalcon geworpen, de drie mannen volgden de kisten, en vielen in het hoge, dichte gras, zonder zich in het minst te bezeren.

Raffles had woord gehouden.

Hij en zijn vrienden waren de trein uit en hadden het goud.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het Huis in de Green-street

GEHEEL NIEUWE SERIE

10 WILD - WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.⁵⁰ VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Twee rode lasso's. — 2. Het gehuil van de jakhals. — 3. De wet van rechter Colt : alle door Ch. H. Snow. — 4. De drie Muskietiers in nood. — 5. Verdacht van Moord, beide van Wm. Colt Mac Donald. — 6. Broederhaat door Tom West. — 7. De wraak van Cress Benton door Will Ermine. — 8. De Blauwe helpt zichzelf. — 9. De Wraak van de Blauwe, beide door Luke Allan. — 10. Red Clark helpt een handje door Gordon Young.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.200 pagina's.

Deze boeken kostten f 49.50, nu **VOOR SLECHTS** f. 29.50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeide : « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 3 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266